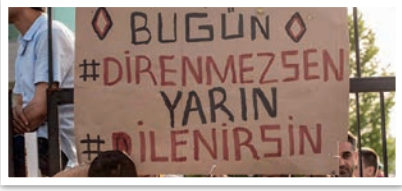

Metal işçisi olası satışa karşı hazırlıklı mı? Ya satış sözleşmeleri ya da fiili-meşru mücadele!

Hiçbir çaba ve mücadele ortaya koymadan kazanmak mümkün değil. Metal işçisinin grevlerle, direnişlerle ve mücadelelere dolu tarihi bunun en somut örneğidir. Şimdi metal işçisi sorunlarını çözmek için sorumluluk almalı ve mücadeleden kaçmamalı. Metal işçisi TİS sürecinde bu işin bir parçası olarak davranmalı ve sorumluluklarını yerine getirmeli. Metal işçilerinin

mücadeleyi, direnişi büyütmekten başka bir şansı yok. Dünya halkları Şili'den Irak'a, Lübnan'dan İran'a daha bir dizi yerde açlığa, yoksulluğa, zamlara ve yolsuzluklara karşı ayakta. Onurlu bir yaşam için bedel ödemeyi göze alarak mücadele ediyorlar. Talepleri için kimseden dilenmiyor, mücadele ederek kazanmaya çalışıyorlar. Dilenenler değil, ancak direnenler kazanır! **s.7**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 45
6 Aralık 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Sermaye cephesi asgari ücreti tespit oyunu için sahnede...

Sermayenin orta oyununu ancak sınıf mücadelesi bozar!

3

İşçi sınıfı gerçek gündemleriyle ilgilenmelidir

Düzen kendi krizine çözüm bulmak için yol alırken, işçi sınıfı ve emekçilerin de silkinip ölü toprağını üzerlerinden atmaları gerekmektedir.

15

Alman tekelleri ile Türk devletinin kirli silah ticareti

Alman hükümetinin, Türkiye'ye silah satışlarının durdurulacağı yönlü açıklamalarına rağmen, silah satışlarının kesintisiz olarak devam ettiği ortaya çıktı.

19

Kadına yönelik şiddet ve sendikalar

Kadın işçileri sürecin öznesi yaparak, şiddete karşı mücadeleyi yürütecek temel güç, tabandan kurulan örgütlenmelerdir.

Sermaye cephesi asgari ücreti tespit oyunu için sahnede...

Sermayenin orta oyununu ancak sınıf mücadelesi bozar!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu ilk toplantısını 3 Aralık'ta, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nda gerçekleştirdi. İkinci toplantının 10 Aralık'ta Türk-İş'te, üçüncü toplantının 17 Aralık'ta TİSK'te, ay sonundaki nihai toplantının da yine Bakanlıkta yapılacağı ve burada son kararın açıklanacağı belirtiliyor.

Sermaye basını ve onun dilinden konuşanlar her zamanki gibi 15 kişiden oluşan komisyonda 3 kesimi (devlet, kapitalistler ve işçiler) temsilen beşer kişinin yer aldığını vurguluyorlar. Ölçüyü çok kaçırmamak için yer yer devletin de patronlardan yana tutum aldığı söylenebiliyor. Oysa bu bile bir perdeleme dilidir. Mevcut düzende devlet bizzat sermayenin, yani kapitalistlerin sınıfının devletidir. Öyle ki kapitalist sınıfın genel çıkarlarını tek tek kapitalistlerden çok daha ileride bir sınıf aklıyla kollar. Dolayısıyla sermaye devleti kapitalistlerden yana tutum almanın ötesinde, her platformda ve her koşulda bizzat burjuvaziyi temsil eder.

Güya işçi sınıfını temsil eden sendikal bürokrasinin gerçekte hangi sınıfın uzantısı ve temsilcisi olduğunu hala görmeyenlerin ise onun niteliğine, misyonuna, bugüne kadarki pratiğine bakması yeterlidir. İşçi sınıfının en temel kitlesel örgütlenme araçları olan sendikaların başına çöreklenmiş sendikal bürokrasi şebekesi, hemen her yerde burjuvazinin bir parçasıdır. Misyonu sınıfın tarihsel mücadele aracı olan sendikaları felç etmek, işçi sınıfını düzen adına denetim ve kontrol altında tutmaktır. İşçi sınıfının tabandan mücadelesiyle sendikalar bu ihanet ağından temizlenmediği sürece, sendikal bürokrasi her durumda ve koşulda sermaye sınıfının hizmetçisi ve temsilcisi olarak ihanete devam edecektir.

Bu şebekenin pratiğine gelince, çok uzağa gitmeye de gerek yok. Güya işçiyi

temsil heyetinin başındaki Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın geçen yaz açık kalan mikrofon sayesinde patlak veren rezaleti orta yerde duruyor. Kamuda çalışan 200 bin işçinin Toplu İş Sözleşmesi'nin, başında Atalay'ın olduğu Türk-İş yönetimi tarafından nasıl satıldığı, yine bugün aynı masada bulunduğu Çalışma Bakanlığıyla sohbetinden yansıyordu.

Ekonomik krizin damga vurduğu, bir başka deyişle işsizliğin resmi istatistiklere göre dahi %14 oranı ve 4 milyon 650 bin kişiyle tarihi rekor kırdığı, geniş tanımlı işsizliğin 7 milyon 400 bine dayandığı, %25'lerdeki enflasyon karşısında ücretlerin ve alım gücünün eridiği, emekçilerin en temel ihtiyaç maddelerini satın alamaz hale geldiği son bir buçuk yıl, işçi sınıfı ve emekçilerin hanesine en çok da sendikal bürokrasi sayesinde kayıp olarak yazıldı. Bu yılın önemli sözleşmelerinden TÜPRAŞ işyeri sözleşmesi; yaklaşık 5,5 milyon kamu emekçisi ve emeklisinin toplu sözleşmesi; 90 bin işçiyi doğrudan, sektörün genişliğinden kaynaklı milyonlarcasını dolaylı ilgilendiren tekstil sözleşmesi hep de sendikal bürokrasinin maharetiyle ve YHK eliyle sefalet sözleşmeleri olarak bağitlandılar. Krizin etkileri altında bulunan işçi ve emekçi bölükleri, en çok da sendikal bürokrasinin geçmişten bugüne kadar yarattığı çaresizlik ruh haliyle bu önemli süreçlerde hareketsiz kalabildiler.

Nereden bakılırsa bakılsın tümüyle sermaye cephesini temsil edenler, şimdi bir kez daha Türkiye koşullarında sözde en büyük toplu sözleşme görüşmelerinde poz veriyorlar. En büyük toplu sözleşmedir, çünkü asgari ücretten daha az alan 1,8 milyon, asgari ücretle çalışan 5 milyon, asgari ücretle yaklaşmış ortalama ücretle çalışan 3 milyon civarında

işçi-emekçiyle birlikte toplam 10 milyon çalışanın (DİSK-AR'ın SGK ve TÜİK verilerinden çıkardığı rakam) yaşam koşullarını doğrudan belirlemektedir. "Sözde"dir, çünkü tümüyle sermaye temsilcilerinin bir orta oyunundan ibarettir. Ayrıca komisyonun her şeyi 2018 yazındaki bir KHK değişikliğiyle AKP şefi Erdoğan'ın iki dudağına bağlı hale getirilmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler sendikal bürokrasiyi aşan bir inisiyatifle güçlerini hissettirmedikleri, eylem ve talepleriyle sahneye çıkmadıkları sürece de asgari ücreti tespit görüşmeleri bir ortaoyunu olarak kalmaya devam edecektir.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun daha ilk toplantısından yansıyanlar da bu sefer nasıl bir mizansenle karşı karşıya olduğumuzu yeterli açıklıkta gösteriyor. İlk Türk-İş bürokratları, artık kriz koşullarının işçi ve emekçilerde biriktirmiş olduğu öfke ve tepkiyi tek başına kendine çekmemek gayesiyle midir bilinmez, komisyon toplantısı öncesinde DİSK ve Hak-İş ağalarıyla ortak bir görüntü verdiler. Fakat Türk-İş Başkanı daha baştan tek kişinin yaşam maliyeti hesabıyla pazarlığı 2 bin 578 liradan başlatmış oldu. Bunu söyleyen zatin başkanlık ettiği Türk-İş rakamlarına göre bile açlık sınırı (4 kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması) 2.058,46 lira, yoksulluk sınırı (gıdanın yanı sıra giyim, kira, elektrik, su, yakıt, ulaşım, eğitim, sağlık vb. ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalar) 6.705,08 liradır. Buna bir de son 20 yılda asgari ücretin, milli gelirdeki artışla karşılaştırıldığında %21 oranında gerilediğini, asgari ücretlilerin ülkedeki zenginliğin %25'ini yarattıkları halde ancak %5 pay alabildiklerini eklemek gerek.

Sendikacıların rahatlığına güvenerek

olsa gerek, AKP iktidarını temsilen masada oturan Bakan'a esip savurmak düşüdü. Açıklamasında, "Asgari ücretin sosyal ve ekonomik konjonktür ile uyumlu, kalkınmaya ve verimliliğe katkı verecek şekilde belirlenmesi önem arz etmekte. Temel meselemiz istihdamı korumak olmalı." diyerek açık açık işsizlik sopsasıyla gözdağı veren Çalışma Bakanı, meydan boş diye, asgari ücreti reel olarak nasıl katladıkları, nominal olarak arttırdıkları, çoğu Avrupa ülkesini bile geride bıraktıkları gibi yalanlar söylemekten de geri kalmadı.

Sahnede dosdoğru kendi adlarına bulunan sermaye kodamanı ise hem işsizlik sopsasıyla korkutmaya devam etti, hem de asgari ücrette desteğin 200 lira olarak 2020'de de devam etmesini istedi. 200 lira dediği, işçilerden kesilen fonlardan ve vergilerden patronlara peşkeş çekilen miktarı oluşturuyor. Kendi ceplerinden çıkmayan Asgari Geçim İndirimi de eklenince mevcut net asgari ücretin 400 lirası, yine işçiden kesilen paranın sanki kapitalistlerden geliyormuş gibi işçiye verilen kısmını oluşturuyor.

İşçi ve emekçi kitleler, gözlerini artık iç baya bu ortaoyunundan kurtarıp bir an önce harekete geçmezlerse, pes dedirten bu pervasızlığın ve pişkinliğin sonuna kadar süreceğinden kuşku duyulmamalıdır. Başta sendika bürokratları olmak üzere sahnedekilere repliklerini unutturabilecek, dolayısıyla sermayenin oyununu bozabilecek tek güç, başta asgari ücretle sefaletle mahkum edilen milyonlarcası olmak üzere, işçi sınıfının taleplerini ve tepkisini hissettireceği şekilde harekete geçmesidir. Halkların dünyanın dört bir yanında sürmekte olan isyan dalgasındaki yerini almak, Türkiye işçi sınıfını ve emekçi kitlelerini kazanıma götürecektir tek yoldur.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/45 * 6 Aralık 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Tayakadın Yassıören Cd. No:75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

İşçi sınıfı gerçek gündemleriyle ilgilenmelidir

Türkiye’de gündem sürekli değiştiriliyor ve düzenin en büyük başarısı da bu oluyor. İşçi ve emekçiler genelde yapay gündemlerle oyalanıyor, kendi yakıcı ve acilen çözülmesi gereken yaşamsal sorunlarıyla ilgilenemiyorlar. Meşguliyet yaratan “haber”ler işçi ve emekçilerin dünyasından olmadığı halde, en çok kulak kabartılan, en çok ilgilenilen böylesi “haber”lerin bombardımanı oluyor.

Ekonomik krizin etkisi gittikçe artmışken, hele hele zaten yerlerde sürünen asgari ücreti yine açıkl sınırının altında tutacak bir sefalet zammı gündemdeyken, yoksulların dikkati başka yönlere kaydırılıyor. Son günlerin yapay meseleleri bunun örneklerini oluşturuyor. Bezdirircesine, abartılı bir şekilde uzatılan “saraya giden CHP’li” haberleri gibi... Sanki sömürüye dayalı bu düzeni, kirli ve karanlık komplolarla, provokasyonlarla koruyan sermaye devleti ve onun siyasi ayakları değilmiş gibi, medyadaki yandaş tetikçilerin CHP’deki son yaşananlara dair komplo teorilerini günlerce dinlemek zorunda bırakıldık. Baykal’ı götüren, MHP’yi sarsan kasetler sanki hiç yaşanmamış gibi, bir kez daha benzeri kirli bir propagandaya maruz kaldık.

Bu düzende birbirleriyle ittifak ya da rekabet eden siyasi temsilcilerin karşılıklı olarak ellerinde ne kadar “kaset” biriktirdikleri meçhul. Kendilerine yol açmak

için devreye soktukları bu tuzakları ne zaman gösterime sokacaklarını kendileri biliyorlar. Hepsinin fazlasıyla açığı ve her tarafa yapışmış kırı var. Şimdilik sadece aralarındaki dalaşmalar vesilesiyle bunlardan haberdar oluyoruz. 17-25 Aralık süreçlerindeki ses kayıtları gibi...

Sermaye düzeninin bir diğer popüler gündemi ise AKP içinden çıkacak “yeni” partilerdir. Parti girişimlerinin başını çeken ve icraatlarıyla eski olan zatlar yeni bir şey de söylemiyorlar. AKP’nin belli bir zamana kadarki söylemlerini yeniden tekrarlıyorlar. “Sur’u İspanya’nın Toledo’su” yapacağız diyerek, Taybet Ana’nın cesedini günlerce sokak ortasında bıraktırmak gibi insanlık suçlarının işlendiği dönemin zanlılarından Davutoğlu’nun Kürt halkına söyleyebileceği yeni hiçbir şey olamaz. Keza yerli ve yabancı sermayenin medarı iftihar, sosyal yıkım saldırılarında payı olan emek düşmanı Babacan’ın da işçi ve emekçilere söyleyebileceği veya verebileceği yeni hiçbir şey yoktur. Bu tabloda elbette ki Abdullah Gül’ün de aşağı kalır yanı yoktur.

İşin ilginç yanı CHP gibi sol değerleri sömüren düzen partileri bugünün AKP’sine muhalefet ettiklerini iddia ederken, dünün AKP’siyle yan yana geliyorlar. Yani bugünkü Erdoğan’a karşı çıkarken, birkaç yıl öncesinin Erdoğan’ı ile ortaklaşabiliyorlar. Üç beş yıl önceki

AKP politikalarını savunan Davutoğlu ve Babacan gibi aktörleri kendi ittifaklarına dahil ederek, bu ittifakı politik zeminde hayata geçiriyorlar.

Tüm bunlar insanca çalışma ve yaşam koşulları için arayışta olan, gittikçe artan yoksulluktan kurtulmak için çözüm arayan işçi ve emekçilerin gözleri önünde cereyan ediyor. Sermaye düzeni içinde kartlar yeniden karılıyor. Eski oyuncularla yeni oyunlar başlatılıyor. Sistemin bu kendini dizayn etme çabasına tüm düzen aktörleri katılıyorlar. AKP-MHP koalisyonu tarafından Meclis’ten geçirilen, enerji tekellerinin çevreyi kirletme süresinin uzatılması düzenlemesine Erdoğan’ın onay vermemesi de bu dizayn işleminin bir parçası.

Düzen kendi krizine çözüm bulmak için yol alırken, işçi sınıfı ve emekçilerin de kendilerini yenilemeleri, silkinip ölü toprağını üzerlerinden atmaları gerekmektedir. Vergi adaletsizliği, yoksulluk, işsizlik, açlık sınırının altındaki ücretler, güvencesiz çalışma koşulları, bunlara ek olarak toplumsal yaşamı daha da bunaltan gericilik, doğanın talanı, kadına yönelik şiddet vb. gibi sorunlardır bizleri asıl ilgilendiren. İşçi ve emekçiler sermaye sınıfının yapay gündemleriyle oyalanmak yerine, yüzlerini işte bu gerçek gündemlere çevirip tutum almalıdırlar.

“Santrallere filtre takılması elektrik sıkıntısı yaratmaz”

Termik santrallere hava kirletme izni verilmesiyle ilgili açıklama yapan Doğal Hayatı Koruma Vakfı (WWF), santrallerin yol açtığı kirliliğe dikkat çekerek, bacalara filtre takılmasının elektrik sıkıntısına yol açmayacağını altını çizdi.

Üçü hariç özel şirketler tarafından çalıştırılan 15 termik santralin tam kapasite çalışmadığına işaret edilen açıklamada, “Filtresiz olarak çalışan bu tesisler hem teknolojik kısıtlamalar hem de karlılık oranlarının zayıf olması nedeniyle her gün işletilmemekte, bazıları ise yılda sadece 65-70 gün civarında çalışmaktadır” denildi. Santrallerin filtre takmak için durdurulmasının elektrik sıkıntısına yol açmayacağı belirtildi ve aynı anda durmalarına da gerek olmadığı eklendi.

Açıklamada, şunlar söylendi:

- 2009’dan beri kurulu güç ve üretim arasındaki makas giderek açılmaktadır. TEİAŞ’ın verilerine göre, 2017 yılında en yüksek talep olan dönemde bile 80.343,3 MW değerindeki kurulu gücün yalnızca 47.660 MW’i yani % 59,3’ü kullanılmıştır.

- Temiz Hava Hakkı Platformu tarafından hava kirliliği ölçümleri ve ölüm istatistikleri kullanılarak yapılan analize göre, Türkiye’de 2017 yılında hava kirliliği trafik kazalarından 7 kat fazla can almıştır.

- 2018 yılında hava kalitesi, ulusal sınır değerlerine göre değerlendirildiğinde; 81 ilin yarısından fazlası (%56) kirli hava solumuştur.

- 2018 yılında hava kalitesi en kötü il, Afşin-Elbistan ilçesinde iki kömürlü termik santrali ve yeni santral planları ile gündeme gelen Kahramanmaraş olmuştur.

- Temiz Hava Hakkı Platformu’nun hazırladığı ‘Kara Rapor’a göre 2017 yılında Türkiye’deki hava kirliliği Dünya Sağlık Örgütü’nün önerdiği kılavuz değerlere indirilmiş olsaydı ülkemizde yaşanan ölümlerin yaklaşık %13’ü önlenilebilirdi.

- Aynı rapora göre; kirli havanın düşük yapmak, çocuklarda doğum ağırlığı, otizm, diyabet (Tip 1), ani bebek ölümü sendromu, astım, KOAH, bronşiolit ve bronşit gibi solunum hastalıkları, zatürree ve zekâ geriliği gibi sağlık sorunları ile ilişkili olduğu kanıtlanmıştır.

Suriye Anayasa Komitesi toplanmadan dağıldı...

AKP rejimi çözüm çabalarını baltalamayı sürdürüyor

Emperyalistlerle suç ortaklarının Suriye'ye karşı başlattıkları savaş hedefine ulaşamadı ancak ülkenin yarısını yakıp-yıktı. Savaşı bitirmeye dönük çabalar ise, her aşamada ABD-Türkiye ikilisi tarafından sabote ediliyor. Nitekim savaş sürecine eşlik eden görüşmeler, toplantılar, konferanslar sonuç vermedi. Zira her girişim bir şekilde boşa düşürüldü. Savaşarak Suriye yönetimini yıkamayan güçler, masa başı görüşmelerde bu hedefe ulaşmaya çalışınca, doğal ki tüm girişimler fiyaskoyla sonuçlandı.

"Siyasi çözüm" için gündeme getirilen son iddialı girişim, Suriye Anayasa Komitesi'nin (SAK) oluşturulması oldu. Birleşmiş Milletler (BM) Suriye Özel Temsilcisi Geir O. Pedersen öncülüğünde oluşturulan 45 kişilik komite (komitede yönetim, muhalefet, 'sivil toplum örgütleri' 15'er kişiyle temsil ediliyor) güya yeni anayasa-yazma çalışmalarını başlatacak. Ancak toplantı gerçekleştirilemedi. Zira toplantının yapılabilmesi için tarafların "prosedürün ana kurallarında" hemfikir olmaları gerekiyordu. Bu sağlanamadığı için komite toplanmadan dağıldı. BM temsilcisi, taraflarla ayrı ayrı görüşmeler yapmakla yetinmek durumunda kaldı.

150 üyenin katılımıyla 30 Ekim'de başlayıp 1 Kasım'da sona eren ön toplantıların ardından 45 kişilik yazım kurulu, 3-8 Kasım'da BM Cenevre Ofisi'nde müzakereler gerçekleştirmişti. Müzakerelerin olumlu havada gerçekleştiği belirtilmiş, ikinci toplantıya önemli bir misyon biçilmişti. Oysa sonuç beklenenin tersi oldu.

Konuyla ilgili açıklama yapan Geir O. Pedersen, "Anayasa Komitesi'nin ikinci oturumunu az önce bitirdik. 45 kişilik küçük kurulu toplamak mümkün olmadı, çünkü gündem maddelerine ilişkin bir anlaşma sağlanamadı" dedi. Taraflara konuya dair çalışmalar için nasihat veren Pedersen, yeni bir toplantı için girişimde bulunacağını söyledi. Görünen o ki, bu girişimin de öncekilerden farklı sonuçlar yaratması mümkün olmayacak.

Suriye Anayasa Komitesi'ne önemli misyonlar biçilmesinin pratikte karşılığı bulunmuyor. Örneğin komitenin oluşturulması bile sorunlu. Zira AKP-saray

Asgari bir çözüme ulaşılabilmesi için AKP-saray rejiminin yayılmacı heveslerini kırmak, İdlib'i cihatçı sü-rülerden temizlemek, bunlardan da önemlisi PYD/YPG güçleriyle Esad yönetiminin anlaşmaya varmaları gerekiyor.

rejiminin basıncıyla PYD/YPG güçlerine temsil hakkı tanınmadı. Elbette sorun bundan ibaret değil. Yurtdışındaki muhalefet temsilcilerinin çoğunun ipleri saray rejiminin elinde bulunuyor. Bu rejim ise, Suriye'de 'olağan' koşullara geçişin önündeki en büyük engeldir. Saraydan emir aldıkları sürece işbirlikçilerin görevi, görüşmeleri sabote etmek olacaktır. Nitekim Cenevre'de bu uğursuz rolü bir kez daha oynadılar.

Suriye için yeni bir anayasa yazımında Rusya, İran, Türkiye, ABD gibi güçlerin etkili olması ise bir diğer önemli handikap. Çünkü bu güçlerin öncelikleri farklıdır. Taraflar Suriye halklarından önce kendi çıkarlarını esas alıyorlar. Çıkarlarının çatışması ise, en azından bu aşamada yeni bir anayasa yazılmasının önündeki önemli engellerden biridir. Vaazlara bakılırsa, tüm taraflar savaşın bitirilmesinden yana. Herkes demokratik bir anayasa yazılmasını destekliyor. Oysa vaazlara değil pratik tutumlara bakılınca, saray rejimi ile Washington'daki efendilerinin, savaşa son verecek her çözümünü baltaladıkları görülüyor.

Komite bileşenleri Cenevre'deki toplantı için hazırlanırken, AKP şefi T. Erdoğan tarafından yapılan açıklama, bu girişimden bir çözüm çıkmayacağını

sinyallerini vermişti. Bu açıklamanın ne zamanlaması ne içeriği tesadüftü. Tersine, doğrudan toplantıyı sabote etmeyi hedefliyordu.

Bir süre önce "zeytin dalı operasyonu" adı altında Fırat'ın doğusuna gerçekleştirilen işgal saldırısının son bulduğu belirtilmişti. AKP şefinin açıklaması, durumun öyle olmadığını, saray rejiminin yayılmacı heveslerden vazgeçmediğini gözler önüne serdi. "Fırat'ın doğusunda ki zeytin dalı operasyonu devam edecek. Suriyeli mültecileri, başlangıçta kaçtıkları patlayıcı varillerle ölsünler diye ülkelere iade etmeyeceğiz" açıklamasını yapan T. Erdoğan, Suriye'de savaşı sona erdirecek her girişimi baltalamaya devam edeceğini bir kez daha ilan etmiş oldu. Hal böyleyken, "Suriye'nin toprak bütünlüğünden yanayız" türü açıklamalar kaba riyakarlıktan öte bir anlam taşıyor.

Suriye'de "olağan" koşullara dönülmesinin önündeki en büyük engel AKP-saray rejiminin işgalci/yayılmacı politikaları olsa da sorun bundan ibaret değil. İşgalci güçleri Suriye'den çekeceğini ilan eden ancak siyonistlerin basıncıyla geri adım atan Trump'ın politikaları da çözümün önündeki ciddi engellerden biridir. Suriye'deki olayları yönlendirme gücünden yoksun olsa da ABD emper-

yalizmi olası çözümleri baltalayabiliyor. Yani savaş başlatıldığında da şimdi de Suriye halklarının ödediği ağır bellerin bir numaralı sorumlusu ABD ile Ankara'daki diinci-faşist suç ortaklarıdır.

Sorunun uzamasında rolü olan bir başka taraf ise Rusya'dır. Saray rejimiyle ilişkileri riske atmaktan çekinen Vladimir Putin, T. Erdoğan'ın yayılmacı heveslerine en azından şimdilik kısmen göz yumuyor. Saray rejimiyle ilişkileri zedelemekten Suriye'deki süreci idare etme politikası izleyen Putin, farklı hesaplara dayansa da bu politikasıyla, AKP şefinin belli sınırlar içinde hareket etmesine fırsat tanıyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, bu sorunlar aşılmadan ne toplantılardan ne konferanslardan ne komitelerden çözücü sonuçlar çıkabilir. Dolayısıyla Beşşar Esad yönetimi ile müttefikleri ülke genelinde egemenlik sağlama konusunda kararlı olduklarını belirtse de verili koşullarda bu hedefe ulaşmaları kolay değil. Zira asgari bir çözüme ulaşılabilmesi için AKP-saray rejiminin yayılmacı heveslerini kırmak, İdlib'i cihatçı sü-rülerden temizlemek, bunlardan da önemlisi PYD/YPG güçleriyle Esad yönetiminin anlaşmaya varmaları gerekiyor.

Türkiye'nin eğitip donattığı eli kanlı çete: ÖSO

Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) adlı çete birçok katliama, işkenceye, yargısız infazlara imza attı. Yeni adıyla Suriye Milli Ordusu (SMO) yaklaşık 40 bin çeteciden oluşuyor. Başta ABD olmak üzere, İsrail, Türkiye, Ürdün, Fransa gibi ülkelerden askeri eğitim ve mali destek alıyor. Açığa çıkan belgeler bu çeteye yapılan destekleri kanıtlamaktadır. Özgür Suriye Ordusu, Suriye iç savaşının başlangıcında, "rejimi yıkmak" amacıyla Suriye ordusundan kaçan askerler tarafından, 29 Temmuz 2011 tarihinde kuruldu. O tarihlerde Suriye Hava Kuvvetleri albaylığından istifa eden Riyad el-Esad liderliği ele aldı. İlk komuta merkezinin Antakya şehri olduğu ilan edilse de, söz konusu merkez Eylül 2012 tarihinde Suriye'nin Şam iline taşındı.

Emperyalizm eliyle yaratılan bu cihatçı çeteler CIA ve ABD'nin özel katilleri tarafından verilen eğitimden geçmektedirler. Şubat 2014'te ABD, Türkiye ve ÖSO arasında bir eğitim-donat anlaşması yapıldı. Bu doğrultuda 2 bin kişi Türkiye'de Türk ve Amerikalı askerler tarafından Kırşehir'de eğitilmek üzere seçilecekti. Ancak eğitilip gönderilen 60 kişiden 18'i El Nursa çetesi safına geçti. 18 Eylül 2014 tarihinde Suriye'ye yolanan 62 kişilik ikinci grup da kendilerine verilen ağır silahlar ve araçlarla birlikte El Nusra'ya katıldı. 384 milyon dolar harcanan, 6.000 kişinin çalıştığı ABD projesi olan "eğit-donat" projesinde, yalnızca 60 ÖSO askeri eğitilebildi. Ancak bugün hala devam eden çatışmalarda en büyük desteği veren ülke Türkiye'dir. Özgür Suriye Ordusu silah ve mali desteğini bu ülkelerden sağlamaya devam etmektedir.

Türk sermaye devleti, ÖSO çetesinin mensuplarına Antakya'daki Apaydın mahallesi yakınlarında kamp alanı oluşturarak, bizzat kendi eliyle beslemektedir. ÖSO çetesine katılmak isteyenler Adana

Türk sermaye devleti kirli yüzünü bir kez daha gösterdi. Kürt halkının kazanımlarını yok etme pahasına girişilen işgal hareketinde de görüldüğü gibi emperyalistler ve işbirlikçileri, ÖSO ve IŞİD gibi eli kanlı kiralık katillerini eğitip donatmaya ve beslemeye devam ediyorlar.

ilindeki bir kampta Türk eğitimciler tarafından silahlı eğitimden geçirilmektedir. 13 Ağustos 2012 tarihinde İstanbul'a gelen ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'un ziyaretinin hemen ardından ÖSO'ya ağır silahların verilmesine karar verilmiş ve bu kapsamda Katar tarafından satın alınmış olan 20 adet T-62 muhabere tankı İskenderun'da ÖSO çetesine teslim edilmiştir. Çatışmalarda yaralanan ÖSO çetesi üyeleri, Kilis, Gaziantep, Antakya başta olmak üzere çevre illerdeki hastanelerde tedavi edilmektedir.

2012-13 yıllarından beri Suriye Demokratik Güçleri'nin kontrolü altında olan bölgeyi, Türk Silahlı Kuvvetleri ve ÖSO çetesi, 9 Ekim 2019 tarihinde işgal etti. ÖSO çetesi, Türk ve ÖSO bayraklarının yan yana tutulduğu bir fotoğraf yayınlayarak, "Barış Pınarı Harekati"nda

Türk Silahlı Kuvvetleri ile ortak hareket edeceğini işgal öncesi açıklamıştı. Uluslararası İnsan Hakları İzleme Örgütü (International Human Rights Watch), 27 Kasım 2019 tarihinde yayınladığı raporda, ÖSO'nun gerçekleştirdiği katliamlara ve Türkiye'nin bu cihatçı çeteye yaptığı yardımlara dair bilgiler paylaştı. İşgal edilen bölgede yaşayan Kürt halkına yönelik katliam gerçekleştirilirken, bilinen en az yedi yargısız infaz kayıtlara geçti. Bölgede çalışmalarını sürdüren insani yardım kuruluşları çalışanları kaçırılarak katledildiler.

İnsani Hakları İzleme Örgütü, yaşanan bunca katliamı ve hak ihlallerini belgelemek amacı ile aralarında iki doktor ve üç katledilmiş insanın yakınlarının da bulunduğu 10 kişi ile görüştü. Söz konusu rapor hazırlanırken, aktivistlerin

ve katledilmiş insanların yakınlarının sunduğu, katliamlara ve saldırılara dair video ve fotoğraflar da incelendi. İnsan Hakları İzleme Örgütü ayrıca aralarında Hevrin Xelef isimli Kürt bir politik aktivistin de bulunduğu 9 kişinin katledilişinin görüntülerini de 13 Ekim günü gün yüzüne çıkardı.

İnsani Hakları İzleme Örgütü ayrıca Suriye Milli Ordusu'nun kontrolündeki bölgede kaybolan Kürt kızılıyı çalışanı üç Kürt insani yardım çalışanının akıbetlerini ve bunlardan birinin katledilişini de belgeledi. Emperyalizmin bölgedeki taşeronu Türk sermaye devleti ile birlikte eğitip donattıkları cihatçı çete, Kürt halkına yönelik işgal saldırısı esnasında birçok kişiye de işkence yaptı. Katliamcı bir geleneğe sahip olan Türk sermaye devleti kirli yüzünü bir kez daha gösterdi. Kürt halkının kazanımlarını yok etme pahasına girişilen işgal hareketinde de görüldüğü gibi emperyalistler ve işbirlikçileri, ÖSO ve IŞİD gibi eli kanlı kiralık katillerini eğitip donatmaya ve beslemeye devam ediyorlar.

P. SEVRA

Til Rifat'a top atışı: Aralarında çocukların da olduğu 9 kişi katledildi

TSK ve ona bağlı çetelerin 20 Ocak 2018'de Efrîn'e başlattığı saldırılar nedeniyle binlerce Efrînlinin yerleştiği Til Rifat'a bir kez daha saldırı düzenlendi. Çevre köylere gündür saldırılar sürerken, 2 Aralık'ta ilçeye

yapılan top atışlarında aralarında çocuklarında bulunduğu 9 kişi yaşamını yitirdi.

Saldırıda yaralanan 12 kişi de Şehba'da bulunan Avrîn Hastanesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındı.

* Wikipedia'nın "Özgür Suriye Ordusu" başlıklı maddesinden ve HWR'nin ÖSO'yla ilgili 27 Kasım tarihli raporundan yararlanılmıştır.

Düşmanlaştırmaya ve gerici provokasyonlara karşı...

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kendi saltanatını sürdürmek için en aşağılık yalanlara, riyakârlıklara ve kirli yöntemlere başvuran gerici-faşist AKP iktidarı toplumu yapay ayrımlarla bölüyor. Dünden bugüne esasen tüm sermaye iktidarlarının kullandığı bu yöntemlerin çok iyi bir uygulayıcısı olan gerici şef Tayyip Erdoğan'ın her söylemi bir nefret suçu örneği. "Affedersiniz Ermeni"den "Rum tohumu"na tüm azınlıklara yönelik saldırgan bir dil kullanan bu faşist zihniyet, Alevi ve Kürtlere yönelik olarak da gayet bilinçli bir şekilde suç işliyor.

Mayasındaki dinci-faşist ideoloji cumhuriyetin ilk yıllarından günümüze değin bu ülke emekçilerinin başına türlü belalar açtı. Kitlelerin yüzünü aydınlığa döndüğü her süreçte kirli provokasyonlarla hareketi dizginlemeye, insanların bilincini bulandırmaya çalıştı. Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da emperyalistler ile

kurulan tezgahlarda onlarca insan katledildi, bu ülkenin ilericipleri, aydınları yok edilmek istendi.

Bu karanlık geçmişe karşın bugün sürdürülen düşmanlaştırma-kutuplaştırma siyaseti, ayrıştırıcı dil kendinden menkul değil, bilinçli ve sistemli bir politikanın devamıdır. AKP'nin özel olarak etinde ke-miğinde taşıdığı neo-Osmanlıcı, mezhepçi zihniyet bu politikayı daha da pervasız kıldı. Bu pervasızlık gerici grupları, bu sistemin tetikçilerini de harekete geçiriyor. Geçtiğimiz haftalarda İzmir'de Alevi bir ailenin evine işaret konularak "Defol Alevi" yazılmasının ardından, Mersin'de de Alevilerin yoğun yaşadığı bir mahallede yine Alevilere ait evlere tarihler yazıldı. Polis olayın soruşturulmasını isteyen aileyi "bu, çocukların işi" diyerek geçiştirmek istedi. Sivas Katliamı davasının zaman aşımına uğrayarak düşmesi-

ni "hayırlı olsun"larla kutlayanlar, Alevi inancının ibadethanesi olan cemevlerini "cümbüş evi" diyerek küçümseyenler bu provokasyonların, bu tehditlerin baş sorumlularıdır.

İşçi ve emekçileri ayrıştırmak, böylece kendi sefahatlerini kesintisiz sürdürmek istiyorlar. Toplumu dinci-ırkçı gericiyle uyuşturarak, yine bu zeminde karşı karşıya getirerek, asıl ayrımı gölgelemek çabasındalar. Bu politikayla bir yandan da düşünmeyen-sorgulamayan, farklı olana tahammülü olmayan bir güruh oluşturarak, kendilerine tetikçi yetiştiriyorlar. Bunun işçi ve emekçilere hiçbir faydasının olmadığı açıktır. Aynı yerlerde çalışan, aynı yaşamı sürdüren, aynı yoksulluğu paylaşan milyonlarca emekçinin asıl düşmanı asalak sömürücüler ve sarayda sefahat sürenlerdir.

Avukat Zeycan Balcı'nın belini kıran polis mahkemeye çıkacak

İstanbul Adliyesi önünde 30 Mart 2016'da avukatların basın açıklamasına polis saldırmıştı. Saldırıda polis Murat A., attığı tekmelerle avukat Zeycan Balcı'nın belinin sol tarafındaki omur uçlarını kırmıştı.

Saldırdan sonra, beli kırılan Av. Balcı da dahil 9 avukata "görevli memura direnme" iddiasıyla dava açılırken avukatların saldırıdan hemen sonra polisle ilgili yaptığı suç duyurusuna rağmen ancak 3 yıl sonra 7 yıl hapis istemiyle dava açıldı.

SALDIRGAN POLİS HAKKINDAKİ DAVA 9 ARALIK'TA

Saldırgan polis hakkındaki davanın ikinci duruşması, 9 Aralık'ta İstanbul 22. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek ve polis Murat A. ilk kez mahkemeye çıkacak. Avukat Balcı, duruşmaya katılım çağrısını şu ifadelerle yaptı:

"Adli Tıp Raporu ile %24 sakat kaldığım belgelendi. Sanık polis ilk kez 9 Aralık'ta hakim karşısına çıkıyor. Duruşmaya hepinizi bekliyorum!"

"YILMADIK, YILMAYACAĞIZ!"

Avukat Balcı saldırı sonrası Kızıl Bayrak'ta 31 Mart 2016'da yayınlanan röportajında şunları ifade etmişti:

"Bu saldırılar, savunmanın sesi ni kesmeye yöneliktir aynı zamanda. Tahir Elçi'yi katledenler, avukat arkadaşlarımızı tutuklayanlar, bizlere saldıranlar amaçlarını açıkça ortaya koymaktadır. Ancak şunu da bilmelilerdir ki, bizleri bu mücadeleden alıkoyamazlar. Mücadele bayrağını yükseltmeye devam edeceğiz. Onlardan korkmuyoruz. Baskılar bizi yıldıramayacaktır. Yılmadık, yılmayacağız."

Hasta tutsak Emine Aslan Aydoğan yaşamını yitirdi

Hapishanelerde yaşamını yitiren hasta tutsaklara Urfa T Tipi 2 No'lu Hapishanesi'nde bulunan 64 yaşındaki Emine Aslan Aydoğan eklendi.

Aydoğan böbreğinde tümör olduğu için 10 gün içinde 4 kere ameliyat edildi ve 10 gündür yoğun bakımda tutuluyordu.

Durumu kötüleşen Aydoğan'ın, 3 Aralık'ta, tedavi gördüğü Urfa Mehmet Akif

İnan Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Aydoğan, HDP Viranşehir ilçe yönetimindeyken 2018'de, gizli tanık ifadesi ile hakkında açılan davada "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla 8 yıl 7 ay hapis cezası almıştı. 16 aydır tutsak olan Aydoğan'ın ailesi Urfa Barosu İnsan Hakları Merkezi'ne ve İHD'ye serbest bırakılması talebiyle başvuru yapmıştı.

Metal işçisi olası satışa karşı hazırlıklı mı?

Ya satış sözleşmeleri ya da fiili-meşru mücadele!

İşçi ve emekçilerin, tüm toplumun artan enflasyon ve hayat pahalılığı, işsizlik gibi bir dizi sorunla boğuştuğu bu dönemde metal işkolunda TİS görüşmeleri devam ediyor. Bu sözleşme sürecinde metal işçilerine dayatılacak kölelik koşullarının belirlenmesi, sınıfa yönelik toplam saldırıların planlanması noktasında önemli bir yerde duruyor.

Metal işçisi, genel anlamda gözlemlendiğinde, bu dönem alınacak zam oranına kilitlenmiş durumda. Oysa ki bu sözleşme döneminde alınacak zam dışında, MESS'in bir dizi saldırısı gündemde. Esnek çalışmanın fiili olarak uygulanan biçimlerinin sözleşmeye dahil edilmesi, deneme süresinin 2 aydan 4 aya çıkarılması, telafi çalışma düzenlemelerinin sözleşmeye eklenmesi, çalışılmayan günlerin ikramiyeden kesilmesi, denkleştirme süresinin 2 aydan 4 aya çıkarılması, "hafif işlerde çalışılabilir" raporu alan işçinin kendisine gösterilen bölümde çalışmak istememesi durumunda iş akdinin otomatik feshedilmesi ve daha bir dizi saldırı önümüzde duruyor. MESS'in daha kapsamlı bir biçimde ortaya koyduğu saldırılar ücret zammı tartışmaları ile silikleştiriliyor. Yaşanan silikleşme bu saldırıların işçiler tarafından da göz ardı edilmesine neden oluyor. Evet, yaşamın ekonomik anlamda dayattığı gerçekler işçiler açısından zam oranını önemli kılıyor. Ama metal işçisinin bu saldırılarla göz ardı ettiği, kendi geleceği oluyor. Ücret zammına endekslenen bir TİS süreci toplam olarak metal işçisine kaybettirdi, kaybettirecektir.

Bugün, fabrikaların gerçek anlamda birer sömürü cehennemine dönüşmesinde, geçmiş dönem TİS'lerde ücret zammına dayalı bakışın büyük payı var. Metal sanayicilerinin kendi ağızlarında yaptıkları verimlilik açıklamalarında, genel olarak üretimde verimliliğin %30 oranında arttığı ifade ediliyor. Metal patronları verimliliğe (daha fazla sömürüye) işçileri atarak, daha az işçi ile daha çok üreterek ulaştı. TM çetesinin "yüz yılın sözleşmesinde" aldığı %26'lık zam genel olarak fabrikalarda kabul gördü. Buna bir de işçileri bölüp parçalamak için kullanılan kıdem zammı eklenince herkes sessizliğe büründü. Metal işçisi böylece geleceğini bir kenara bırakıp, günlük ka-

zancı ile yetindi.

Peki, imzalanan "yüzyılın sözleşmesinin" ardından metal patronları ne yaptı? İlk önce uzun yıllardır fabrikalarda çalışan eski işçilerden kurtulmaya başladılar. Eski işçiler parça parça işten çıkartıldı. Patron kesimi böylece hem eski işçinin ücret yükünden kurtuldu hem de onların mücadeleye birikiminden. İşten atma saldırısında kriz var bahanesine sarılarak, üretim daralması var diyerek hareket etti. Kimi yerlerde bir bahaneye bile sarılmadı, zaten ses çıkaran yoktu.

İşten atmaların olduğu Hema, BSH, Arçelik gibi fabrikalardan sözleşmeli işçilerin işten çıkartıldığı Renault'a, üretime kimi dönem 2 vardiya biçiminde devam eden Tofaş'a tüm patronlar istedikleri üretim istatistiklerine ulaştılar. Yani buralarda daha az işçi ile daha fazla üretim yapıldı. Bunun adını da artan üretim verimliliği koydular. Metal işçisinin bu yaşadığı, sadece daha verimli biçimde yoğun sömürsüdür. Metal patronları böylece kalıcı bir biçimde sömürüyü ağırlaştırdı. Çerkezköy Arçelik televizyon fabrikasında üretim adetleri kademeli olarak artırıldı. İşçiler bunun sonucunda dün imkansız dedikleri adetleri çıkarır oldular. Renault'ta işin yoğunluğuna göre bant hızının biraz artırılmasıyla daha çok üretim hale geldi.

Geriye bakıp, sevinilen %26 oranında zamla "yüzyılın sözleşmesini" bu yoğun sömürü ışığında bir kez daha düşünmek gerek. Metal patronu kaşık ile verdiği zammı kazanı büyüterek almayı bildi. Metal işçileri de sınırlı bilinç ve örgütlülük düzeyleri ile bu ağır sömürü koşullarına birkaç kuruş fazla almak için katlanıyor-

lar. Para gelsin, evime ekmek götüreyim de gerisi teferruat düşüncesi ile hareket ediliyor. Geçen dönem %26'lık zam alındı da metal işçisinin hayatı mı kurtuldu? TM çetesini şefi Pevrul Kavlak televizyon ekranlarında açıklıyor, artan enflasyon karşısında zamlar eridi diyor. Çete lideri buna ayrıca, alınan enflasyon zammının vergi dilimine girilmesi nedeniyle %5-6 arasında vergiye gittiğini ekliyor.

İşçiler alınan ya da alınacak zamları düşünürken, patronlar kriz koşulları altında dünyada rekabet koşullarını konuşuyorlar. Metal patronları rekabet koşullarında avantajlı olmak için esnek çalışma koşullarının oturtulmasını ve yaygınlaştırılmasını planlıyorlar. Esnek çalışma gerek yaşam gerekse çalışma koşullarının daha da ağırlaşması demektir. MESS'in esnek çalışma koşulları üzerinden dayatmaları, emeğin korunması açısından en az ücret zammı kadar önemlidir. Yine patronların dünya pazarında rekabeti zorlaştırdığını düşündükleri sözleşme süresi de 3 yıllık yapılmak isteniyor. Hatta patronların uzun vadede planı, sözleşmenin 5 yıllık yapılması. Patronlar sınıfı uzun süreli sözleşmelerle, uzun süreli kölelik dayatmanın peşinde.

Nereden bakılırsa bakılsın, toplam tablo içerisinde metal patronları, sözleşme masalarında kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda en ağır koşulları dayatıyorlar.

Peki, bu masada işçinin mücadelecisi gücüne güven, metal işçisini omuz omuza mücadele ile kazanıma götüreceği bir güç var mı? Görünen odur ki gerçek anlamda işçiyi temsilen kimse yok. Her dönem patronlara "önce kazandıracamız,

sonra kazanacağız" sözü veren, "örgütlü olduğumuz yerlerde patronun kârı artıyor" diyen, TİS süreçlerini özetlerken "idari maddeler geçer, zam teklifi verilir, kabul görmez, biz grev deriz, sonra masada sorunu çözeriz" diyen TM çetesini mi kazanıma götürecektir? Ya da patronun işten atma saldırısına karşı işçileri karalayan (çünkü bu işten atmalarda parmakları var), işçilerin istediği tazminat miktarının çok olduğunu söyleyerek patronun parasını düşünen, Birleşik Metal-İş Genel Merkezi önüne gelen işçilere saldıran BMİS yöneticileri mi metal işçisinin sorunlarına çare olacak? Etkisiz eleman olan Çelik-İş'e dair bir şey söylemeye gerek bile yok.

O zaman patronların yoğun saldırılarının gündemde olduğu ve sermaye savunuculuğu yapan sendika ağalarının hiçbir şey yapmayacağı bilinen bir durum iken, bu zorlu TİS sürecinde asıl sorumluluk yüzbinlerce metal işçisinin omuzlarındadır. Ya sözde metal işçisi adına masada olan bürokratların aldıkları kabul edilecek ya da metal işçisi başka bir yol mümkün diyerek, patron-sendikacı iş birliği ile dayatılan sözleşmeyi bir kenara atıp, hakkı olanı mücadeleye ederek, fiili-meşru yollarla alacak. Yoksa artan enflasyondan, dayanılmaz üretim baskısından, hayat pahalılığından ve ay sonunu getirememekten yakınmanın bir anlamı yok.

Hiçbir çaba ve mücadele ortaya koymadan kazanmak mümkün değil. Metal işçisinin grevlerle, direnişlerle ve mücadeleye dolu tarihi bunun en somut örneğidir. Şimdi metal işçisi sorunlarını çözmek için sorumluluk almalı ve mücadeleden kaçmamalı. Metal işçisi TİS sürecinde bu işin bir parçası olarak davranmalı ve sorumluluklarını yerine getirmeli. Metal işçilerinin mücadeleyi, direnişi büyütmekten başka bir şansı yok. Dünya halkları Şili'den Irak'a, Lübnan'dan İran'a daha bir dizi yerde açlığa, yoksulluğa, zamlara ve yolsuzluklara karşı ayakta. Onurlu bir yaşam için bedel ödemeyi göze alarak mücadele ediyorlar. Talepleri için kimseden dilenmiyor, mücadele ederek kazanmaya çalışıyorlar. Dilenenler değil, ancak direnenler kazanır!

ALİ HAYDAR KARAÇAM
Tekirdağ Cezaevi 1 Nolu F Tipi

TOMİS, işbirlikçi-ihanetçi sendikal düzene devrimci müdahaledir!

Fabrikalar Arası Kurul toplantısında Renault'taki işçi sözcülerinden bir arkadaşın "Hiçbir etkisi olmayan 70 bin işçi yerine ne yaptığını bilen, sözünün arkasında duran 7 bin işçi çok daha etkilidir. Bu yüzden bizce yeni bir sendika kurulmalıdır!" sözleriyle sendikamızın temelleri atılmıştı.

Bu bakışta işbirlikçi-ihanetçi sendikal düzeni yıkabilecek bir potansiyel vardı. "Sınıf mücadelesinde güç, kafa sayısı ile oluşmaz. Kararlı, kesintisiz ve net bir duruşla başarı elde edebilirsiniz" in ifadesiydi bu söylem. Patronlar ve onların hizmetinde olan devlet, buradaki devrimci enerjiyi fark ederek, hemen harekete geçtiler. Yeni sendika fikrini tartışarak bir irade birliği oluşturmaya çalışan işçi sözcüleri karakollara çekildi. Terör örgütü kurmakla suçlandılar, korkutuldular.

Tabii bu baskılar sonuç vermedi desek yalan olur. Coşkunöz işçi sözcülerinden bir işçi arkadaş da bu baskıların etkisinde kalıp, "Siz bu işleri çok kolay zannediyorsunuz. Yeni sendikanın kurucusu olacak 7 tane babayiğit işçi var mı?" diyerek, kendi korku ve geri çekilişinin zeminini oluşturmaya çalışıyordu.

Aslında haksız değildi bu arkadaş. Türkiye'deki işbirlikçi-ihanetçi sendikal düzenin en temel dayanakları olan TM çetesi ve Birleşik Metal-İş'teki sendikacı bozuntularının düzenlerini bozmaktı bizim yürüdüğümüz yol. Patronların kurduğu sömürü düzenini bozmaktı bizim yürüdüğümüz yol. Bunun için kararlı, fedakâr, bilinçli, yani devrimci bir duruşa sahip olmak gerekiyordu. Evet, sendikamızın kuruluşu için "babayiğit" işçiler çıktı ama devamı gelemedi. Duygusal ve tepkisel bir zemini olan, yürüdüğü yolun ne olduğunu tam anlamıyla bilince çıkarmayan her adım tökezler. Bu durumu aşmaya çalıştık ancak gerek kendi sınırlarımız gerek işçi bilincinin sınırlılıkları gerekse karşımıza dikilen son derece örgütlü güç vb. nedenlerle tam sonuçlarına ulaştıramadık ilk adımlarımızı. Ama her şeye rağmen adım atmaya devam ediyoruz. Asıl önemli olan nokta da burası. Metal Fırtınası'nın değerleri yaşıyor.

Süreç içinde birçok zorlanma alanımız oldu. Ama en çok sendikamızda vücut bulan devrimciliği işçi arkadaşlara anlatmakta güçlük çektik. Burada bir açıklık sağlarsak gelecek bizim demektir.

1- TOMİS devrimcidir çünkü uzun yılları bulan sistematik politikalarla eski sendikalardaki yönetimler ve işyeri birimleri fabrikalardaki sömürü düzeninin bir aparatı olmuş durumda. Sendikacılar ve temsilciler insan kaynakları departmanının bir birimi olarak çalışıyor. Patronların ağzıyla konuşan sendikacıların da sayesinde işçiler tam anlamıyla sömürü cenderesinde tutuluyor. Böylece patronlar kârlarına kâr katarken, işçiler yoksulluğun dipsiz kuyusuna itiliyor. Bu düzenin devrimci bir müdahaleyle yıkılması gerekiyor.

2- TOMİS devrimcidir çünkü metal sektöründeki yetkili sendikaların hepsinde (TM, Birleşik Metal-İş, Çelik-İş) yönetimden alt kademelere sendikacılar boğazlarına kadar pisliğe batmış durumdadır. İşçi sınıfı mücadelesine ihaneti, patronlarla işbirlikçiliği bir davranış tarzına dönüştürmüş bulunuyorlar. Adeta bir şebeke gibi hareket eden bu yapılar, kendilerine dönük en küçük sesi bile boğmaktadırlar. Bu noktada patronlarla tam bir iş birliği içindeler. Patronların icazetini alarak bürokrasi koltuklarında yer kaplıyorlar. Sendikal ağalık düzenleri ile günlerini gün ederken, karşılığında patronlara işçi sınıfını azgın sömürüye ikna etmeyi veriyorlar. Bu sendikal ağalık düzeninin devrimci bir müdahaleyle yıkılması gerekiyor.

3- TOMİS devrimcidir çünkü fabrikalardaki en ufak hak talepleri bile kararlı bir mücadeleyi gerektiriyor. Patronların ve müdürlerin vicdanına ve insafına ses-

lenen, o işe yaramayınca da elimizden geleni yaptık ama olmadı anlayışının devrimci bir müdahale ile yıkılması gerekiyor.

4- TOMİS devrimcidir çünkü ülkemizde olduğu gibi sendikalarda da demokrasinin kırsıtısı yok. İşçiler sendikalarının işleyişlerini, aidatlarının nasıl kullanıldığını denetleyemiyor. Olduğu kadarıyla da sendika seçimleri göstermelik olmanın ötesine geçmiyor. Delege sistemleri ise tam bir ikiyüzlülük üzerine kurulu. Görünürde demokrasi var. İşin gerçeği sendika ağalarının diktatörlüğü hüküm sürüyor. Yetkiliyim diye caka satan bu sendikal şebekelerin dayattıkları tüzüklere bakarsanız denetime kapalı yapılarını daha rahat görebilirsiniz. Bu köhne yapılardan metal işçisinin kurtulması için devrimci bir çıkışın yapılması lazım.

5- TOMİS devrimcidir çünkü mevcut sendikal bürokrasinin anlayışına göre işçiler güdülmesi gereken sürüdür. Onlara göre işçiler düşünemez, kendi kararlarını kendileri alamaz. İşçiler adına işçilere rağmen hareket edebileceklerini kendilerinde hak olarak görüyorlar. İşçileri hiçleştirilen bu mantığın yıkılması için devrimci bir yola ihtiyaç vardır.

6- TOMİS devrimcidir çünkü işçi sınıfının en az ekmek kadar onura ihtiyacı var. İşçi sınıfının fabrikanın dar sınırlarından kurtulup dünyadaki tüm olaylara karşı sınıfsal çıkarları çerçevesinde bir duruş sergilemesi gerekiyor. Ama günümüzde sendikacılık kıstası ne kadar zam aldığına indirgendi. Başibozuk sendikacılar,

patronlarla birlikte işçileri öyle bir hale soktular ki paramı ve gerekirse canımı al noktasına geldik. İşçilerin bu psikolojiden kurtulması için devrimci bir bilinç gerek.

TOMİS metal işçilerinin içine sokulduğu bu karanlık tabloda bir kutup yıldızıdır. Yukarıda ortaya koyduğumuz sorunların kesin ve net çözümü için ortaya konulmuş devrimci bir çizgidir. Evelemeden gevelemeden, yan yattı çamura battı demeden doğrunun peşinde koşmanın adıdır TOMİS. Metal Fırtınası'nın öz çocuğu olan sendikamız, ortaya koyduğu tüzükle, mücadele hattı ile, oluşturmaya çalıştığı değerler bütünü ile adımlarını atmaya devam ediyor.

Bu yanımız en güçlü tarafımızdır. Tüm engellere rağmen devam eden kesintisiz yürüyüşümüz nedeniyle birilerinin hala korkulu rüyasıyız.

Metal patronlarının attıkları her adımda bir gözleri bizde. 2015 yılında Renault'ta, Tofaş'ta, Ford'da, Coşkunöz'de, Mako'da, Türk Traktör'de, Mercedes'te ve daha yüzlerce fabrikada kopan Metal Fırtınası'nın korkusunu ve işçilerin bir araya gelip neler yapabildiğini en iyi onlar biliyor.

Adı sendikacı özünde ise patron köpeği olan bürokratlar da en az patronlar kadar korkuyor bizden. İşçilere efelenen, patronlar adına her türlü satışı yapmayı kendinde hak gören bu ağa takımının koltukları biraz sallanınca ne kadar düşkünleşebileceklerini Metal Fırtınası'nda gördük. Demokratikleşeceğiz yalanları mı dersin, sahte gülücükleri mi dersin, macera aramayın gelin bizim sendikaya yalanları mı dersin, neler neler...

Ama süreç sonucunda metal işçisi şunu gördü. Ne TM ne Birleşik Metal-İş ne de Çelik-İş bürokrasisi metal işçisine ihanetten başka bir şey verebilir. TOMİS'te karşılığı bulan yeniyi, temizi arama fikri ancak bizi düzlüğe çıkarır.

Pisliğe bulaşmamış, işçinin çıkarından başka şey düşünmeyen çizgimizden korkanların saldırısı ile karşılaştık. Çerkezköy ve Çorlu'da yapılan polis operasyonu ve tutuklama saldırısının hedefinde tam da bu vardı. Buralardaki sanayi havzalarında MİB ile birlikte metal işçisinin bu aşağılık düzenden ve sendikal anlayışlarından kurtuluşunun gerçek ve devrimci adresi olduğumuz için hedef olduk.

TOMİS üyesi ve gönüllüleri, metal

işçileri şunun bilincine varmalı artık. Sorunlarımıza kesin ve kalıcı çözümler aramanın adı DEVRİMCİLİKTİR. Göğsümüzü gere gere, gururla bu duruşumuzu sahiplenmeye başladığımız an kazanmaya başladığımız günler geldi demektir. Diğer türlü ise kapılar hep kölelik düzenine çıkacaktır.

Bu duruşun elbette ki bedeli olacaktır. TOMİS yöneticileri olarak Tekirdağ 1 Nolu F Tipi hapisanesinde bu bedeli ödüyoruz. Tıpkı bizden önce bu bedeli ödeyen sınıf kardeşlerimiz gibi... Bunu da bir onur nişanı olarak algılıyoruz. Şu an var olan haklarımız ya da gasp edilenler birilerinin lütfü ile kazanılmadı. İşçi sınıfı olarak yüzyıllardır kan ve can bedeli ile kazandık haklarımızı. 8 saat çalışmak istediğimiz için yakıldık, sendika ve grev hakkı için kurduğumuz çadırlar kurşunlandı. İnsanca çalışma ve yaşam koşulları istediğimiz için yıllarca hapisanelerde yatmak zorunda kaldı işçi kardeşlerimiz. Yeri geldi işimizden olduk bunlar için. İşçi sınıfından yana bir düzen kurmak istediğimizde toplu katliamlara maruz kaldık. İşte elimizde olduğu kadar ne hak varsa bu mücadeleler sayesinde.

Mektubumuzu biraz uzun tuttuk, kusura bakmayın. İşçi arkadaşlarımızın sendika ve hapisane arasında bağ kurmakta zorlanabileceğini düşünerek biraz uzun oldu. Sağlığımız, sıhhatimiz yerinde. Dediğimiz gibi gelecek güzel günler ideallerimizin peşinde koştuğumuz için burada tutsak olduğumuzun bilincindeyiz. Bu sorumluluğu taşımaktan da oldukça kıvanç duyuyoruz. Buradaki zamanımızı da sınıfımızın mücadele tarihini, sendikaların tarihini araştırıp okuyarak değerlendirmeye çalışıyoruz.

Tutuklanmadan önce ön tartışmalarını yapmaya başladığımız sendika genel kurulumuzun başarıyla tamamlanmasını diliyoruz. Önümüzde yasal olarak bir engel olup olmadığını bilmemekle birlikte, sendikada çalışmalarımızda tekrar görev almak istediğimizi de bildirmiş olalım.

Tecrit koşullarını kırmak için de tüm dostlardan mektup ve kitap dayanışmasını beklediğimizi ifade edelim. Aldığımız her mektup ve kitap burada aldığımız özgür bir nefes oluyor. Şimdiden teşekkürler.

Sendikamıza, sınıf devrimcilerine yönelik bu saldırılar nafiye çabalardan öteye geçemeyecektir. Kararlılığımızın ve ısrarımızın sert duvarına çarpan bu çabalar tuz buz olacaktır.

Gelecek bizim elimizde!

Gelecek işçi sınıfının elinde!

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nden

TOMİS Genel Merkez Yöneticisi

VELİ KARAÇAM

24.11.2019

VİP Giyim'de kadın işçiler direnişte

“Haksızlığa dur demenin zamanı gelmişti”

VİP Giyim'de sendikalaşan ve işten atma saldırısıyla karşılaşan işçilerin direnişi 10 günü aştı. bıraktı. İşçilerden Nimet Özkaya, çalışma koşullarını, örgütlenme ve direniş sürecini anlattı.

Kocaeli Darıca'da bulunan VİP Giyim fabrikasında sendikalaşma çalışması yürüten kadın işçiler işten atma saldırısı sonucunda direnişe başladı.

10 günü aşkın süredir fabrika önünde yağmur çamur demeden hakları için direnen işçiler insanca bir yaşam için DERİTEKS sendikasında örgütlendiklerini dile getirdiler.

Kızıl Bayrak'a konuşan direnişçi işçilerden Nimet Özkaya, VİP Giyim'de 23 sene emek verip alın teri döktüğünü belirterek çalışma şartları hakkında şunları söyledi:

“Zaman geçtikçe içeride şartlarımız çok zorlaştı, ustalarımız müdürlerimiz hiçbir sıkıntımızı dinlemediler. Yemeklerimiz çok kötüydü, haftanın 4 günü

insanlar ya evden getiriyordu ya da dışarıdan alıyorlardı. Lavabolarımız çok kirliydi, 550 kadının çalıştığı yerde 3 tane temizlikçimiz vardı, maaşlarımız sadece asgari ücretti hiç bir hakkımız yoktu. Yazın içerisi çok sıcak oluyordu, söylediğimizde evinizden vantilatör getiriyorlardı.”

“SENDİKADAN ZORLA İSTİFA ETTİRDİLER, ŞİFRESİNİ VERMEYENİ İŞTEN ÇIKARDILAR”

“Bu kadar haksızlığa dur demenin zamanı gelmişti, bizi savunacak arkamızda duracak güçlü bir örgütlülüğe ihtiyacımız vardı” diyen Özkaya, DERİTEKS Sendikası Tuzla Şube Başkanı ile tanıştıklarını ve fabrikada örgütlenmeye baş-

ladıklarını ifade ederek şöyle konuştu:

“Örgütlenme sürecimiz çok hızlı ilerledi. Faaliyetimiz hızlı ilerlerken bundan haberdar olan yönetim, ustalar, patronlar, elemanlara mobbing uygulaması yaptılar. İnsanlardan zorla e-devlet şifrelerini alarak sendikaya üye olup olmadığımıza baktılar. Üye olanları istifaya zorladılar, şifre vermeyenleri de işten çıkardılar. 17 üyemizi işinden ettiler, son olarak da Kadriye Horlu arkadaşımızı çıkardılar. Biz de kapıda direnişi başlattık.”

Bugün direnişlerinin 10. gününde olduğunu belirterek kadın işçilere seslenen Nimet Özkaya, bütün emekçi kadınların desteğini beklediklerini ifade ederek “Baskılar bizi yıldıramaz, kadınız güçlüyüz kazanacağız” dedi.

Bozankaya'da sendika düşmanlığı ve işten atmaya karşı direniş

Ankara'nın Kazan ilçesinde kurulu Bozankaya fabrikasında, işçiler Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. Sendika, bakanlığa çoğunluk ve yetki tespiti için başvuruda bulunurken fabrika yönetimi işten atma saldırısını devreye soktu.

2 işçinin işten atılması üzerine işçiler 29 Kasım'da fabrika önünde direnişe başladı. Atılan işçi sayısı ertesi gün 10'a yükseldi.

3 Aralık'ta 7 işçi daha işten çıkarılır-

ken, aynı gün fabrika içinde bekleyişe geçen polisler, 4 Aralık sabahı işe geri dönme talebiyle fabrika önünde eylem yapan işçilere saldırdı.

Birleşik Metal-İş, sosyal medya hesabından yaptığı “Bir tarafta işçi bir tarafta polis Ankara Bozankaya Fabrikasında Birleşik Metal İş Sendikasına üye olan işçiler işten atılıyor, polis kapı önünde Direnen işçilere müdahale ediyor” paylaşımıyla polis saldırısı yaşandığını duyurdu.

Orta oyunu başladı:

Asgari Ücret Tespit Komisyonu ilk toplantısını yaptı

Haklarını arayan işçilere polisten “cezaevine göndeririz” tehdidi

Beykent Üniversitesi'nde Adem Çelik Şirketler Grubu'na ait Avalon şantiyesinde tazminatları gasp edilerek işten çıkarılan işçiler eylemlerini sürdürüyor.

Adem Çelik Şirketler Grubu'nun binası önünde eylemlerine devam eden işçiler 27 Kasım'da gözaltında polisin “cezaevine göndeririz” tehdidiyle karşılaştı. Gözaltına alınan 24 işçinin tamamı serbest bırakıldı.

Gözaltında yaşadıklarını anlatan İnşaat-İş üyesi işçiler, gözaltında “yolu kapatmak”, “eğitimi engellemek”, “insanların geçişlere engel olmak” gibi suçlamalar yöneltildiğini anlattı. “Yarın aynı şekilde orada olursak aynı şeyler yapılacağını, bu sefer cezaevine yollayacaklarını söylediler” diyerek polisin kendilerini tehdit ettiğini ifade eden işçiler, 28 Kasım'da da şirket binasının önünde eylemlerini sürdürüyor.

Polisin cezaevi tehditlerinden, patronun arabayı üzerlerine sürmesinden korkmadıklarını belirterek eylemlerine devam eden işçiler, sabah saatlerinde de patron Adem Çelik hakkında suç duyurusunda bulundu.

Öte yandan İnşaat-İş, bina önündeki müzik yayını nedeniyle polisin para cezası kestiğini “Adem Çelik Şirketler Grubu önünde yaptığımız müzik yayınından dolayı polis iki üyemize kabahatler kanunundan para cezası kesti” ifadeleriyle duyurdu.

2 Aralık'ta ise direnen işçilere polis saldıracak, işçileri ve İnşaat-İş temsilcisini gözaltına aldı.

İşçiler 3 Aralık'ta da Adem Çelik Şirketler grubu önünde direnişe devam etti. Direnişçilerin çevresinde polis ve TOMA da tehditkar bir şekilde bulundu.

Ayrıca İnşaat-İş yaptığı paylaşımında “Adem Çelik Şirketler Grubu'nun kaçak göçmen işçi çalıştırdığı ve direniş başlar başlamaz şantiyeden çıkardığını bizzat müdürü itiraf etmişti. Bu fotoğraf da o gerçeğin somut ifadesidir” sözleriyle bir fotoğraf paylaştı.

2020'de geçerli olacak asgari ücreti belirlemek için hazırlanan orta oyunu başladı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu ilk toplantısını 2 Aralık'ta yaptı.

Toplantıda sözde işçileri temsilen Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş) yer alırken, patronları Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) temsil etti. Hükümet adına da Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk toplantıda yer aldı.

“İSTİHDAMIN KORUNMASI” DEMAGOJİSİ

Toplantının açılış konuşmasını yapan Selçuk, çabalarının “kalkınmayı tesis edecek şekilde asgari ücreti ideal bir noktaya getirebilmek” olduğunu söyledi.

“İstihdamın korunması” ve “bireyin mutluluğu” demagojisiyle sefalet zammının yolunu düzlemeye çalışan Selçuk, şunları söyledi:

“Bu anlamda, asgari ücretin sosyal ve ekonomik konjonktür ile uyumlu, kalkınmaya ve verimliliğe katkı verecek şekilde belirlenmesi önem arz etmekte. Dolayısıyla ücret artışı kadar, işin kendisinin yani istihdamın korunması da mühim. İşin kendisini yani istihdamı koruduğumuzda bireyin daha mutlu olduğunu, bu vesileyle aile içindeki uyumun arttığını ve uyumlu ailelerin de müreffeh bir toplumun inşasının yapı taşı olduğunu biliyoruz. Bizim çalışmalarımızda esas

aldığımız yol haritamız da budur. Mutlu birey, uyumlu aile ve müreffeh toplum, bunu çok önemsiyoruz. Bu süreçte komisyonun hem işçi hem de işveren bakış açısını dikkate alarak ortak bir noktada buluşması en temel gayemiz.”

ASGARİ ÜCRET İSTİHDAMI ETKİLİYORMUŞ(!)

Selçuk, konuşmasına şöyle devam etti:

“Asgari ücret, özünde bir sosyal korumaya ücreti olmasına rağmen; ihbar ve kıdem tazminatı, prim, vergi ve idari para cezaları, işsizlik ödeneği, evde bakım ücreti, asgari geçim indirimini de bire bir etkiliyor. Diğer taraftan, genel ücret seviyesini, istihdamı, üretim-tüketim dengesini, yatırımları, rekabeti yani bir bütün olarak ülke ekonomisini de etkilemekte. Güncel verilere bakalım olursak, işsizlik rakamları ağustos ayı itibarıyla yüzde 14 seviyesinde. 2019 sonu beklentimiz ise yüzde 12,9 düzeyinde. 2020'de ise bu oranın yüzde 11,8 seviyesine gerileyeceğini ve azalan seyrini sürdüreceğini öngörüyoruz. Uygulayacağımız istihdamı destekleyici politikalar ile işsizlik rakamlarının tek haneye geldiğini ve sürdürülebilir bir seviyeye indiğini görüyoruz. Başta da ifade ettiğim gibi buradaki temel meselemiz işin kendisini yani istihdamı korumak. Tabii bu hedeflere ulaşılması ancak sosyal tarafların güçlü

iş birliği ile mümkün. Komisyonunda tıpkı geçtiğimiz yıl olduğu gibi asgari ücretin tüm tarafların uzlaşısı ile tespit edilmesini canı gönülden diliyorum.”

“ASGARİ ÜCRET VERGİSİ DIŞI BIRAKILSIN”

Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Nazmi İrgat, toplantıda yaptığı konuşmada “Her alanda devam eden fiyat artışları karşısında geçim şartları ağırlaşmaktadır. Gıda fiyatlarındaki artışın aile bütçesine getirdiği yük kısıntıya yol açmıştır. Ücretli çalışanlardan alırken ölçü kepçe, verirken kaşık olmaktadır. Asgari ücretin vergi dışı bırakılması ortak taleptir” dedi.

PATRONLAR ASGARİ ÜCRETE DESTEĞİN SÜRMEK İSTEDİ

TİSK Genel Sekreteri Akansel Koç da açıklamasında asgari ücrete desteğin sürmesini istedi. Koç, “Asgari ücret desteğinin 2020 yılında da 200 TL olarak devam etmesinin önemli olduğunu vurgulamak isterim. Belirlenecek ücrette ülkenin ekonomik durumu ve işletmelere olan etkisi göz önünde bulundurulmalı” ifadelerini kullandı.

Konuşmaların ardından ilk toplantı sona ererken, ikinci toplantı 10 Aralık'ta Türk-İş'te, üçüncü toplantı 17 Aralık'ta TİSK'te yapılacak.

DİSK'ten asgari ücret açıklaması:

Asgari ücret en az 3200 TL olmalı

DİSK, 2020 yılı için asgari ücret görüşmelerinin başlamasının ardından açıklama yaparak asgari ücretin en az net 3 bin 200 TL olması gerektiğini belirtti.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), görüşmeleri başlayan 2020 yılı asgari ücretine ilişkin basın toplantısı düzenledi. Bugün Türkiye Mimarlar ve Mühendisler Odası (TMMOB) Büyükkent Şubesi'nde düzenlediği toplantıda asgari ücrete ilişkin taleplerini açıklayan DİSK, 2020 yılında asgari ücretin en az net 3200 TL olması gerektiğini söyledi.

DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, basın toplantısında yaptığı açıklamada, ekonomik krizin derinleştiği koşullarda asgari ücretin belirleneceğini söyleyerek "Ülkeyi yönetenler krizden çıkış için belirledikleri rota düşük ücret politikasıdır" dedi.

Çerkezoğlu, kimsenin işçilerden fedakarlık beklememesini belirterek şunları söyledi:

"Yıllardır 'ekonomi büyüdü' diye övünüp, büyümeden payımızı vermeyenler, şimdi kriz kapıya dayadığında ücretleri daha da düşürmeye çalışmaktadır. Ekonomik krizi geçiştirmek için hükümet elde avuçta ne varsa kullanmıştır. Bu nedenle ekonomi daha da kırılğan hale gelmiştir. Ancak üretim ve işsizlik cephesinde olumlu bir adım maalesef söz konusu değildir. Ülkeyi yönetenleri şimdiden uyarıyoruz: Şirket kurtarmalara, işveren teşviklerine devasa kaynakların ayrıldığı bir ortamda

kimse işçilere 'fedakârlık' tavsiyesinde bulunmasın, kimse işçilerden fedakârlık beklemesin."

"Kriz koşullarında asgari ücretteki artış halkın büyük bölümünün gelirini de belirleyecektir" diyen Çerkezoğlu açıklamaya şöyle devam etti:

"Ülkemizde asgari ücret tespit süreci demokratik değildir. Asgari ücret, hükümetin ve işverenlerin çoğunlukta olduğu komisyon tarafından saptanıyor. Tespit süreci, Türkiye'nin en büyük pazarlığı olmasına karşın işçilerin, sendikaların elinde grev silahı yok. Pazarlık bütün işçi konfederasyonları tarafından ortaklaşa yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Doğruları söylemek yetmez, sendikası sendikası tüm işçiler olarak haklı taleplerimiz için yan yana gelmek ve meydanlarda, sokaklarda işyerlerinde mücadeleyi büyütme gerekmektedir."

Çerkezoğlu, 2020 yılı asgari ücretine dair taleplerini de şöyle sıraladı:

* Asgari ücret hesabında uluslararası standartlara uyulmalı ve işçinin ailesi de dikkate alınmalıdır.

* Asgari ücret toplu pazarlık yoluyla saptanmalıdır.

* Asgari ücret tespitine ilişkin 131 Sayılı ILO Sözleşmesi onaylanmalı, Avrupa Sosyal Şartı'na asgari ücretle ilgili konan

çekince kaldırılmalıdır.

* Asgari ücret tespit komisyonunda kadın temsili sağlanmalıdır.

* TÜİK hesabı asgari ücret saptanmasında alt sınır olmalıdır.

* Asgari ücret net ve AGİ hariç hesaplanmalıdır.

* Bütün işçi ve memurlar için tek asgari ücret saptanmalıdır.

* Asgari ücret geçim ücreti olmalıdır.

* Yeniden değerlendirme artış oranından daha az asgari ücret artışı olamaz.

* Asgari ücret artışında hedeflenen enflasyon oranları esas alınmaz.

* Asgari ücret tespitinde geçim koşulları ve milli gelir artışı dikkate alınmalıdır.

* Asgari ücret yıllık olarak hesaplanmalı, tümüyle vergi dışı bırakılmalıdır.

* Asgari ücretin tespitinde bütün işçi konfederasyonlarına katılım hakkı sağlanmalı,

* Asgari Ücret ulusal ölçekli bir toplu pazarlıkla belirlenmeli ve uyuşmazlık durumunda grev hakkını da içermelidir.

DİSK'in asgari ücret hesaplarını iki esasa dayanarak yaptığı belirten ve bunları aktaran Çerkezoğlu, 2020 yılı için asgari ücretin en az net 3200 TL olması gerektiğini söyledi.

Greif'te işten atma saldırısı

2014 yılında Greif direnişinde işçilere ihanet eden DİSK Tekstil Sendikası bürokratları, fabrika yönetimi ile işbirliği içerisinde işçilere ihanetlerine devam ediyor.

Greif'in İstanbul Sultanbeyli'de kurulu fabrikasında "küçülmeye gidiyoruz" bahanesi ile işten atmalar başladı.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'na (DEV TEKSTİL) ulaşan işçilerin verdiği bilgiye göre, bir aydır yeni işçi alımları yapılan fabrikada şimdi ise küçülme bahanesi ile işten atma saldırısı devreye sokuldu.

Fabrikada örgütlü olan DİSK Tekstil Sendikası'nın koltuklarındaki bürokrat takımı ve Greif yönetimi işbirliğiyle işçilere zorla imza atırılıp işten atmalar başladı. İmza atmayı kabul etmeyen işçilerin "tazminat alamazsınız" diye korkutulmaya çalışıldığı öğrenildi.

Cesur Çuval'da işçilere tehdit ve dayatmalar

Patronların bin derdine deva kriz, Cesur Çuval işçileri için de tehdit unsuru olarak kullanılıyor. Bir fasonun kapatılmasıyla işçiler işsiz bırakılmakla tehdit ediliyor. Her türlü dayatmayı kabul etmeye zorlanıyor. İşçilerin raporlu olduğu günler yıllık izinlerinden kesiliyor. Ayrıca fabrikada kurulu turnike sistemiyle, zorunlu ihtiyaçlar için kullanılan süreler hesaplanıyor. İşçilere 15 dakikalık süre tanınıyor ve bu süre aşıldığında hem ücretten kesinti yapılıyor hem de tutanak tutulup tazminatsız çıkarmanın yolu hazırlanıyor. Son süreçte, tazminatsız işten çıkarılan işçilerin olduğu da gelen bilgiler arasında.

Cesur Çuval işçileri, krizden, hayat pahalılığından ve işçiye yönelik artan dayatmalardan rahatsız.

TKİP VI. Kongresi tutanakları...

Sendikalar ve sendikal bürokrasi

(Ekim, Sayı: 320, Kasım 2019)

KURULUŞ KONGRESİ TARTIŞMALARINI YENİDEN İNCELEMELİYİZ

Ch: Bazı yoldaşların dile getirmiş buldukları gibi, burada ele almakta olduğumuz sorunların bir kısmı, daha Parti Kuruluş Kongresi'nde ve üstelik son derece anlamlı bir vesileyle tartışılmıştı. Kuruluş Kongresi çalışmaları henüz sürüyorken, 1998 sonbaharında, yine Bursa'dan başlayarak ve yine metal işçileri üzerinden, sendika bürokrasisine karşı büyük bir eylemli öfke patlak vermişti. Biz de sınıf hareketine müdahalenin ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin sorunlarını, bu patlamanın o anki deneyimlerini de gözetererek ele almak durumunda kalmıştık.

Söz konusu değerlendirmeler asıl anlamını bugün çok daha iyi buluyor. O gün için onlar bizim açımızdan yalnızca dışardan değerlendirmelerdi. Henüz sınıf içinde ve sınıf hareketiyle ilişkilerde bugünkü kadar etkili ve iddialı bir konumda değildik. Bundan dolayıdır ki o günün anlamlı değerlendirmeleri daha çok düşünce olarak kaldılar. Oysa bugün pratik ihtiyaçlarımıza dolaysız olarak yanıt veriyorlar. Bu nedenle bugün bu sorunlarla pratikte bizzat uğraşırken dönüp o tartışmalara yeniden bakmak özellikle gereklidir ve fazlasıyla yararlıdır. Elbette bugün çok daha zengin bir deneyime sahibiz. Ama gene de Kuruluş Kongresi değerlendirmelerinde bugünkü sorunlarımıza ışık tutan önemli hareket noktaları olduğunu unutmamalıyız.

Bunları daha sonra da bir dizi başka değerlendirme izledi. **Ekim**'de tam da sendikalar ve sendikal bürokrasi üzerine anlamlı değerlendirmeler yer aldı. Bir önceki kongre hazırlığı sürecinde partiye sunduğumuz sınıf çalışması üzerine derlemelerde konuya ilişkin olarak önemli metinler vardı. Aradığımız birçok sorunun yanıtı bu yüklü materyal içinde şu veya bu biçimde var. Onları yeniden ve yeni bir gözle mutlaka incelemek durumundayız.

Bir başka metne daha işaret edece-

ğim. 2005'te yayınlanan ve yakın zamanda partinin dikkatine yeniden sunulan "*Sendikalar ve Sınıf Mücadelesi*" metni. Emek verilerek kaleme alınmış bir çalışmadır bu. Bazı yoldaşlar burada, mevcut sendikalara karşı tavrımız ne olacak, bunlar ele mi geçirilecek, devrimci sendikalarla ikame edilmek üzere yıkılacak mı, yoksa içinden değiştirilip dönüştürülecek mi vb. sorular soruyorlar hala. Oysa bu sorulara özlü yanıtlar sözkonusu metinde var.

SENDİKALAR VE SENDİKAL BÜROKRASI

Sendikalar ve sendikal bürokrasi ayırımı çok temel bir sorun. Parti olarak bu ayırımı her zaman titizlikle gözettik. Ama bazen yerelden gelen metinlerde bunun gözetilmediğini ya da gereğince gözetilmediğini görüyoruz. Değerlendirmelerimizde gerçekte sendika yönetimini hedefliyorken, ifade tarzımızda bunu dosdoğru sendikanın kendisi üzerinden dile getirebiliyoruz. Örneğin BMİS yönetimi diyeceğimize BMİS diyebiliyoruz. BMİS binlerce işçiye içeren bir sendika, BMİS yönetimi ise tepesine çöreklenmiş bir sendikal kast. Bu ayırımı özenle yapmalıyız. Söylenenler zaten yönetim kastını hedeflediğine göre, bunun bu açıklıkla tanımlanmasına da gerekli dikkati göstermek durumundayız.

Sendikalar ile sendikal bürokrasi arasındaki ayırım nesnelidir. Sendikalar, sınıfın çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeye yönelik iktisadi ve sosyal istemler üzerinden tarihsel olarak ortaya çıkmış örgütlerdir. Cn yoldaşın haklı olarak vurguladığı gibi, henüz bu örgütlerin aşıldığı bir tarihi evre de görebilmiş değiliz. 20. yüzyılda yaşanan sosyalizm deneyimleri sendikaların sosyalizme yönelen toplumlarda bile aşılamadığını, yalnızca farklı bir işlev kazandığını göstermektedir. Sendikalar sorununun Ekim Devrimi'nin hemen ardından önemli bir tartışmaya konu olması bu açıdan rastlantı değildir. Başta Lenin olmak üzere Bolşevik Partisi'nin önemli kadrolarının (Troçki, Buharin vb.) bu tartışmada ta-

raf olduklarını biliyoruz. Bu, sendikaların önemi kadar onların tarihsel dayanıklılığına da bir göstergedir. İşçi sınıfı sınıf olarak var olduğu sürece sendikalar bir örgütlenme biçimi olarak önemini ve işlevini yitirmez. Önemleri, konumları ve işlevleri koşullara göre değişebilir, ama varlıkları sürer.

Sendikalar milliyet, dil, din, politik ve ideolojik görüş farklılıkları gözetmek-sizin işçilerin kolayca bir araya gelebildikleri sınıf örgütleridir. Konum ve işlev bakımından sendikaların doğası bunu olanaklı kılmaktadır. Sendikalar doğal işlevleri yönünden işçilerin birleşme, örgütlenme ve emeğin korunması sınırlarında mücadele örgütleridir. Sendikalar birleşme ve örgütlenme işlevini her halükârda yerine getirirler. Metal Fırtına'da onbinlerce işçinin birlikte hareket geçmesini kolaylaştıran, Türk Metal çatısı altında birleşmiş olmalarıdır. Bunun ne tür bir birlik ve ne düzeyde bir örgütlülük olduğu daha farklı bir sorundur. Sendikalar en geri, en ilkel biçimiyle bile işçiler için birleşme ve örgütlenme merkezleridir. Bunu anlamayan sendikalardan bir şey anlamamış demektir. Lenin'in sol komünistlerle polemiginde, işçi kitlelerini bünyelerinde toplayan örgütler oldukları sürece en gerici sendikalarda bile çalışmalıyız, çalışmak zorundayız vurgusu üzerine gereğince düşünmemiş demektir. En geri biçimiyle de olsa birleşme ve örgütlenme merkezi olmak özelliği sendikaların doğasında var. Halen sendikaların mücadele örgütleri olmaktan çıkarılmış olması olgusu, bir kısım yoldaş tarafından sık sık dile getiriliyor. Bu bir gerçektir, fakat esaslı bir yenilik taşımamaktadır. Sendikal hareketin tüm tarihiyle bağlantılı sıkça rastlanan bir olgudur bu. Fakat bu olgudan hareketle sendikaları küçümsemek ya da onların reddine varabilecek eğilimler sergilemek saçmadır.

'60'LI YILLARDAN '90'LI YILLARA SENDİKAL HAREKET

Türkiye'de sendikal hareketin tarihi üzerine anlamlı hatırlatmalar yapıldı yol-

daşlar tarafından. Türk-İş'in kuruluşunda devlet güdümü ve CIA mayası olduğunu biliyoruz. Türk-İş daha çıkışında açıkça CIA yönlendirmeli bir örgütlenmedir. Amerikan emperyalizminin Türkiye'de hayatın her alanına ve dolayısıyla sendikal alana müdahalesinin bir ürünüdür. Elbette sendikal çıkışlar bunun öncesine dayanmaktadır. 1946'da sendikal örgütlenme olanağı doğmuş görüldüğünde, bunu büyük bir sendikalaşma furçası izledi. Başını büyük ölçüde ilericiler, sosyalistler, daha somut söylemek gerekirse, dönemin TKP kadroları ya da sempati-zanları çekiyordu. Bu patlamayı gören rejim ürktü ve çok kısa zamanda sendikalara yasak getirdi. '50'lerden itibaren Türk-İş'i açığa çıkaran süreçte ise açık bir devlet güdümü ve CIA müdahalesi var, yinelemiş oluyorum.

Fakat bu ülkede aynı zamanda '60'lı yılların o büyük sosyal uyanışı, bu uyanış içinde işçi sınıfının bu cendereden kurtuluş çabası ve bunda sağladığı ilerleme var. Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının böyle kazanıldığını biliyoruz. DİSK'in bu mücadelelerin ürünü olarak ortaya çıktığını biliyoruz. Türk-İş bünyesinde kopmayla oluşan DİSK, Türkiye'deki genel sosyal uyanışın ve solun toplumsal düzeyde güçlenmesinin dolaysız bir ürünü oldu. '60'lı yıllarda işçilerin yakıcı istemleri, bunlar uğruna kararlı mücadeleleri var. İşçilerde büyüyen bu mücadele potansiyeline DİSK'i oluşturan sendikalar iyi kötü bir uyum sağlıyorlar. Bundan güç aldıkları gibi buna güç de katıyorlar. Solda tarihinde ilk kez olarak kitleleşmenin, toplumsal temel edinmenin, toplumun gündemine girmenin başlangıcı olduğu için, ilericiler sendikal hareketin sınırları ve sınırlılığı henüz fazlaca göz batmıyor. Bunu tam da 15-16 Haziran işçi başkaldırısı en görünür biçimde açığa çıkarıyor. DİSK'i savunmak üzere patlak veren bu büyük işçi eylemi karşısındaki tutumları DİSK'in yönetiminin sınırlarını da açıklıkla ortaya koyuyor.

'70'li yıllarda dönemin ilericiler sendikaları, emeğin korunması kapsamındaki bir mücadeleyi iyi kötü yürütüyorlardı.

ye karşı mücadelenin sorunları-3

Sendikal bürokrasiye karşı en etkili mücadele yöntemi ise, Greif şahsında ortaya çıkan pratiğimizdir. Sendikal bürokraside gedik açabilmek, kendi zemininde ve bütünlüğü içinde -taban demokrasisi, taban inisiyatifi, sendikal örgütlülüğü fabrikanın içine taşımak vb.- somut örnek yaratabilmek çabasıdır. Sınıfın birleşik mücadelesini yaratabilme çabası üzerinden de ifade ettiğimiz bir yöndür bu.

Buna rağmen dönemin devrimcilerinin onları reformist bir çizgi izlemekle eleştirmelerinin nedeni, emeğin korunması mücadelesini düzenin temellerine karşı bir mücadeleye, tutarlı bir devrim mücadelesine bağlamadıkları içindi. DİSK'e bağlı sendikaların hiç değilse bir kısmı samimiyetle işçilere kapitalizmi aşan bir bilinç vermeye de çalışıyorlardı. Eğitim kamplarında buna yönelik öncü işçi eğitimleri vardı, yararlı propaganda broşürleri vardı. Sendika uzmanları buna göre seçiliyor, sendika dergileri buna uygun bir içerik taşıyordu. Bu türden sendikalar, kendilerini kapitalizme ve emperyalizme karşı görüyor, devrimci ya da sosyalist sayıyorlardı. Tartışma ve eleştiri, gerçek ya da tutarlı devrimci konum üzerineydi. Temelsiz bir tartışma da değildi bu, bir mantığı vardı.

Buradaki asıl vurgum, bugün ile bir kıyaslama içindir. Emeğin korunması

kapsamındaki istemleri, dönemin ilerici sol sendikaları belli bir biçimde savunuyor, buna dayalı mücadeleyi iyi kötü yürütüyorlardı, demek içindir. '70'li yılların ikinci yarısı, bu açıdan tarihimizdeki özel ve nispeten ileri bir evredir. Bugün yazık ki bundan bir iz göremiyoruz. Bugünün DİSK bürokratları, durgun ve kısır bir dönemde sınıf hareketinin önünde pekâlâ yeni ufuklar açabilecek haklı ve güçlü bir işçi eylemini, Greif Direnişi'ni, daha ilk günden itibaren hasmane bir tutumla karşılayabiliyorlar. Buna DİSK bünyesinde devrimcilik iddiası taşıyan sendika yönetimleri de dahil. Bu nereden nereye geldiğinin veciz bir göstergesidir.

'80'li yıllar, askeri faşist darbeye birlikte, kapsamlı bir eziliş dönemidir. Bunun etki ve sonuçlarını biliyoruz. Bu eziliş, asıl ve dolaysız sonuçlarını, tam da '90'lı ilk yıllardan itibaren vermeye başladı. Bu tarih, Türkiye'deki yenilginin

üstüne bir de dünyadaki yıkılışın bindiği bir tarih olduğu için, özellikle önemli bir dönüm noktasını işaretlemektedir. İçerdeki yenilgiyi izleyen ve tamamlayan dışardaki yıkılışın işçi sınıfı hareketi, ama özellikle de sendikal hareket üzerindeki tahribatı ağır oldu.

O dönemin DİSK Genel Başkanlarından Rıdvan Budak'ın tam da bu görevdeyken özelleştirme saldırısı konusundaki tutumu, bir bakıma yaşanan tahribatın da özeti gibidir. Bu tescilli hain, özelleştirme politikalarını cepheden savunmakla kalmıyor, daha bir de kamu işletmelerinin onları en iyi işletecek girişimcilere karşılıksız devredilmesi gerektiğini söyleyebiliyordu. '90'lı yıllarda mayasını işte bu yaklaşımdan alan bir sendikacılık var. '90'lı yılların sonunda BMİS bünyesinde "sanayi barışı" adı altın sınıf işbirliği çizgisi teorize ediliyor ve savunuluyordu. Uzlaşmadan öteye tümüyle teslimiyetçi

ve sınıf işbirlikçisi bu yeni sözde sol sendikacılık anlayışı, dünya sol hareketinde yaşanan o büyük tarihi kırılmadan ayrı bir şey değildi. Türkiye'deki yenilginin üstüne bir de dünyadaki yenilgi binince, devrimden ve sosyalizmden kaçış kendini sendikal hareket bünyesinde böyle gösterdi.

Ama '90'lı ilk yıllarda gene de Türkiye'de hala birtakım dinamikler vardı. Her şeye rağmen hala etkin bir devrimci hareket vardı, işçi sınıfının özellikle özelleştirmelere karşı olmak üzere bir direnç alanı vardı. Bunların basıncı altında hiç değilse alt kademe sendika bürokratları bir süre için farklı bir şeyler yapmaya çalıştılar. Fakat bunun da üstelik çoktan sonuna gelindi. İfade uygunsa, işçi sınıfının reform istemleri uğruna mücadele veren bir sendikacılık bile yıllardan beridir artık yok Türkiye'de.

Bazıları bunu yapar görünüyor. En tipik örneği yine BMİS'tir. Mücadeleci görünür ama sonuçta Türk Metal ile aynı anlaşmaya imza atar. Sözde kurnazlık ikiyüzlülükle iç içedir burada. BMİS'in her şeye rağmen bir dönem farklı bir söylemi ve nispeten farklı bir tutumu vardı. Kimi reformist sol partilere mensup bazı kadroları vardı. Ama bugün artık bu sendikanın başında profesyonel bir çıkar grubu var. Hiçbir davaları, hiçbir siyasal hedefleri yok. Sendikalarda biriken fonların denetçileri bunlar. Bu fonlar nasıl kullanılıyor, çok bilinmiyor. Ama mücadelenin amaç ve ihtiyaçları için kullanılmadığı çok iyi biliniyor. '70'li yıllarda ikide bir grev olurdu ve yüzlerce, binlerce işçiye sendika kasasından ödeme yapmak gerekirdi. Bugün neredeyse hiç grev yapılmıyor, çok nadiren yapıldığı zaman da çok az ödeme yapılıyor ve bir an önce bu grevlerin bitirilmesine bakılıyor. Geline yerde artık fiilen grev de yok. Bu sendikaların kendi altında destekçi bir yalaka tabaka yaratabilmesinin gerisinde, bu fonların onlara yönelik olarak da yozlaştırıcı bir tarzda kullanılması var muhtemelen. Buna daha yakından bakmak gerekir.

Aidatlar azaltılmalıdır tartışması üye-

rinde de durmak gerekir. Bence bunun yerine fonlar işçiler tarafından denetlenmelidir talebi ileri sürülmelidir. Zira sendika fonları işçi hareketinin mücadele ve örgütlenme ihtiyaçları için gerekli ve önemli. Bu fonlar olmadan işçiyi soluklu bir direnişe götüremezsiniz. Fonların kullanımında şeffaflık ve taban denetimi istemeliyiz. İşçi sayısı belli, işçi aidatı belli, buradan denetim talep etmeliyiz. Anlamli olan budur, talep böyle formüle edilmelidir. İşçi sendikasının fonuna katkıda bulunmalıdır, bunsuz sendikal hareket olmaz.

SENDİKA BÜROKRASİSİNİN POLİTİK MİSYONU

Partimizin Kuruluş Kongresi'nde ortaya konulan önemli bir temel fikir de, sendikal bürokrasinin sınıf hareketi içinde oynadığı siyasal role ilişkindir. Yani sendikal bürokrasi basitçe ve yalnızca işçi sınıfının ücret mücadelelerini ucuza satan ya da kapatan bir yapı değildir. Bu işin gerçekte tali yanısıdır. Daha önemli olanı, bu kastın mensuplarının sermayenin işçi sınıfı içindeki siyasal uzantıları olmalarıdır. Bunların düzen adına işçi sınıfını ideolojik ve örgütsel denetim altında tutmalarıdır. İşçi sınıfına devrimci bilinç, örgütlenme ve eylem pratiği kazandırılması karşısında hepsinin gerici bir duvara dönüşmesidir. Asıl rollerini sendikal açıdan değil, siyasal açıdan oynuyorlar, bunu önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Dinci-faşist AKP iktidarı herşeye olduğu gibi sendikal alana da yeni bir müdahale ve ilişki tarzı getiriyor. İlkın, kendi sendikalarıyla işçi sınıfı hareketini kuşatıp ele geçirmeye bakıyor. İkinci olarak, yeni yasalarla sendikalara dolaysız biçimde müdahale etmenin yolunu açıyor. Nasıl ki belediye başkanlarını görevden alıyorsa, sendika yönetimlerini de ihtiyaç üzerine görevden alma yolunu gitmek gibi. Sınıfı tümüyle kuşatmak ve denetim altında tutmak istiyorlar.

Sermaye sınıfı, sermaye devleti, düzen partileri ve her renkten sendika bürokrasisi... Dışardan işçi sınıfının içine uzanan ve onu her açıdan denetim altında tutmaya çalışan bir kuşatıcı zincir bu. Sermaye sınıfı tümünün arkasında duruyor. Devlet bu işte aktif taraf, özellikle AKP dönemiyle birlikte bu artık çok doğrudan yapıyor. Düzen partilerinin her biri bunu kendi cephesinden yapıyorlar. CHP, AKP, MHP vb., her biri bunu kendi konumu üzerinden ve kendi tarzında yapıyor. Sahte sol söylem, dincilik, şoven milliyetçilik vb. ideolojilerle aynı ortak sonuç elde ediliyor, işçi sınıfı düzen sınırları içinde ve denetim altında tutuluyor. Ve değişik renklerden sendika bürokratları da bunların sınıf hareketi bünyesinde-

ki dolaysız uzantıları oluyorlar. Nitekim belli bir yerden sonra hedefleri rengini taşıdıkları parti üzerinden parlamento ya kapağı atmak oluyor. Hizmetlerinin karşılığını bir de buradan almak istiyorlar. İster Hak-İş başkanı ol, ister Türk-İş başkanı ol, isterse DİSK başkanı, fark etmez. Birbirini izleyen DİSK başkanlarını alalım. Rıdvan Budak, Süleyman Çelebi ve son olarak da Kani Beko, tümü de sırası geldiğinde kapağı parlamento ya attılar. Bunlar burjuva politik akımların sınıf içindeki uzantılarıdır. Asli misyonları işçi sınıfını düzen adına denetim altında tutmaktır.

EMEĞİN KORUNMASI MÜCADELESİNİN DEVRİMCİ ELE ALINIŞI

Avrupa'da bir dönem sosyal-demokrat sendikalar işçilerin ekonomik ve sosyal hakları için iyi kötü mücadeleler veriyorlardı. Fakat bu onların sermayenin işçi sınıfı içindeki uzantıları olduğu gerçeğini hiç de ortadan kaldırmıyordu. Sermaye sınıfı o tarihsel dönemde, ki kapitalist ekonominin genişleme dönemi idi, bu tavizleri verebilecek durumdaydı. "Sosyal devlet" ve dolayısıyla "sosyal barış" bunun ideolojik motifiydi. Sendikalar, işçi sınıfının kazanımlarını tek tek patronlar karşısında savunuyor görünüyorlar ama gerçekte aynı rolü oynuyorlardı. Bugün ise işçinin ekmek mücadelesini bile vermeden bu aynı rolü oynuyorlar.

Bunun karşısında sendikal cephe de sınıf devrimciliğinin perspektifi ne olmalıdır? Yanıtı programımızda var; emeğin korunması mücadelesini toplumsal devrim mücadelesine bağlamaktır. İlkesel farkımız budur. Bizim asli kaygımız çözüm ona tutarlı sendikacılar olmak ve böylece işçi sınıfının hak mücadelesini kendi sınırları içinde başarıya ulaştırmak değildir. Biz elbette bunu yaparız, emeğin korunması mücadelesini tutarlılıkla yürütür, böylece işçi sınıfını fiziki ve manevi çürümeden korumaya çalışırız. Ama bunu da şaşmaz biçimde sosyal devrim mücadelesi hedeflerine bağlamaya bakarız. Bunu yapmadığımızda, en iyi durumda Avrupa'daki kapitalist genişleme döneminin sosyal-demokrat sendikacılarıyla aynı konuma düşeriz.

Dolayısıyla sınıfın ya da mücadelenin kazanımlarını, başarı mıdır başarısızlık mıdır diye tartışırken, bunu kendi açımızdan tartışacağız. Müdahalemizdeki başarıyı tartışacağız, sendikanın aldığı birtakım hakları değil. Farklı kategoriler bunlar. Bazen elde edilen kazanımlar sınıfı düzene bağlamanın etkili araçlarına da dönüşebilir pekala. Buradan bakabilmeliyiz soruna.

İa: Komisyon olarak, "Sınıf mücadelesi ve TİS süreçleri" alt gündemine geçmeden önce bir iki noktayı belirt-

mek istiyoruz. Sendikalar ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele tartışmaları üzerinden, arada Ch yoldaşın birtakım hatırlatmalarından da hareketle kimi başlıklar çıkartmış olduk. Sınıf komisyonu olarak, yaptığımız tartışmaları başlıklar olarak özetlemenin yararlı olacağını düşünüyoruz.

Güncel çalışmada sendikal mücadele alanında karşımıza çıkan sorun alanlarının nesnel zemini, Ch yoldaşın da konuşmasında vurguladığı nokta. Sendikalar bugün var olduğu kadarıyla emeğin korunması mücadelesi kapsamında yapabileceklerini en sınırlı haliyle dahi yapmıyorlar. Bu, bugün için çok temel bir yerde duruyor. Yoldaş '70'li yıllar örneğini verdi, '70'li yıllar ile bugünü kıyaslayan birtakım tanımlamalar yaptı. Bugün sıradan bir servis sorununa bile müdahil olmayan sendikalar gerçeğiyle karşı karşıyayız. Sendikaların bu tablosu, devrimci partinin asli misyonu olan sınıfa siyasal müdahale ve bilinç taşıma görevlerine ek yükler getiriyor. Devrimci siyasal çalışma sendikal mücadele alanının boş bıraktığı alanı da doldurmak, üstlenmek zorunda kalıyor. Ya da bu zeminde de daha güçlü bir müdahale gerçekleştirebilmek gibi bir sorumlulukla yüz yüzeyiz. '70'lerde de böyleydi elbette. Sendikalar, sendikal bürokrasi emeğin korunması ekseninde daha güçlü süreçler işletse de, biz yine aynı kapsamda müdahalelerimizi gerçekleştirirdik. Fakat bugünkü tablo ve görevler çok daha ağır, çok daha boyutlu. Bu durum, yüklenen ek sorumluluklar, siyasal çalışmamızın ve kimi sorun alanlarımızın nesnel zemini durumunda.

Başlıklardan bir diğeri, sendikalar içinde çalışmanın, buralarda mevzi tutmanın koşulları var mıdır, yok mudur sorusu. Bunun cevabı hem tartışmalardan hem de Ch yoldaşın ifade ettikleri üzerinden açıklık kazandı. Bu soru ve yapılan vurgular, bugünün zorlu koşullarında bununla nasıl baş edeceğiz, neler yapılabilir kapsamındaydı. Evet bugün koşullar daha zor. Ancak bu koşulları değiştirebilecek zeminleri yaratmamız, bu konuda daha güçlü bir irade ortaya koyabilmemiz gerekiyor. Daha uzun erimli düşünebilmemiz gerekiyor. Yersiz bir biçimde bir an önce adım atma tavrıyla değil de, sınıfın mücadele dinamiklerinin biriktirilmesi üzerinden de düşünmemiz, adımlarımızı buna uygun atabilmemiz gerekiyor. Sınıf dinamiklerinin biriktirilmesini nitelikli bir zemine kavuşturmamız gerekiyor. Nitelik konusu sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt üretebilmek noktasında önemli bir yerde duruyor. Siyasal müdahalemiz bu kapsamıyla da çok önemli.

Tartışmalar içinde öne çıkan bir başka özel konu var. Sendikalarda birtakım

ilerici unsurlar var. Dayanak noktası olabilecek sendikacılar, sendika uzmanları var. Birtakım olanaklar, mücadele dinamikleri var. Bunlara dair yaklaşım sorunu var. Nasıl davranacağız? Kendimizi bunlar karşısında nasıl konumlandıracağız? Bunlara dair tutumumuz ne olacak? Tartışmaların içinde birçok yönüyle ifade edildi. Temel perspektifler vurgulandı. Sonuçta bu dinamiklerin olumlu, ileriye dönük yanlarından tutabilmemiz gerekiyor. Onların daha mücadeleci damarlarından, sınıf mücadelesine katkıları ekseninde tutmaya çalışacağız. Engelleyici, gerici yanlarını ise sürekli bir mücadele nin konusu haline getireceğiz.

Bunu bütünleyecek bir yön olarak, mücadele içinde bu dinamikleri temelde bir anlayışa kazanma çabasını esas almalıyız. Bu devrimci sınıf mücadelesi bakışına kazanma çabasıdır. Bu ise sürekliliği içinde ideolojik-politik mücadele üzerinden olabilir. Bunları yinelemiş oldum. Aslında sizin nitelikli bir birikim yaratma çabanız varsa, sendikal bürokrasiye karşı mücadele ekseninde de siyasal mücadele esastır. Bunu temel bir yön olarak işleyebilmemiz gerekir.

Yine yoldaşın vurguladığı yerden, şunu yeniden ifade etmenin önemli olduğunu düşünüyoruz. Sermaye düzeninin temel dayanaklarından birini sendika bürokrasisi olarak tanımlıyorsak, ona karşı mücadelenin temel yanı politik mücadele olabilmelidir. Güçlü bir politik mücadele yürütmek ve pratiğini her yönüyle mahkûm edebilmek gerekir.

Sendikal bürokrasiye karşı en etkili mücadele yöntemi ise, Greif şahsında ortaya çıkan pratiğimizdir. Sendikal bürokraside gedik açabilmek, kendi zemininde ve bütünlüğü içinde -taban demokrasisi, taban inisiyatifi, sendikal örgütlülüğü fabrikanın içine taşımak vb.- somut örnekler yaratabilmek çabasıdır. Sınıfın birleşik mücadelesini yaratabilme çabası üzerinden de ifade ettiğimiz bir yöndür bu. Bunun fabrika merkezli mevzi yaratma çabamız ile bütünlüğünü kurabilmemiz, bu çabamızı güçlendirebilmemiz gerekiyor.

Son bir vurgu. Sendikal bürokrasinin gücü nedir? Bu kadar güçlü olabilmesinin nesnel zemini, sınıfın hareket kabiliyetinin olabildiğince dar olmasıdır. Bu darlığı bir parça aşabildiğimizde bu kabuk da kırılmaya başlayacaktır. Metal Fırtınada gördüğümüz bu olmuştur. Greif gibi güçlü bir direniş karşısında her renkten sendikal bürokrasi düşmanca tutum alıyor. Küçük hareketlenmelerde bile bastıkları zeminin zayıf olduğunu bilerek tedirgin oluyorlar.

Bu kapsamda söyleyebileceklerimiz özet olarak bunlar.

Alman tekelleri ile Türk devletinin kirli silah ticareti

Türk sermaye devleti uzun bir zamandır S-400 füze savunma sistemleri, Doğu Akdeniz'deki doğalgaz arama faaliyetleri vb. nedenlerle batılı emperyalistlerle sorunlar yaşıyor, yer yer ekonomik yaptırımlara maruz kalıyor. Çıkar çatışmalarının yarattığı bu sorunlara, Türk sermaye devletinin Suriye'ye yönelik askeri işgaliyle bir yenisi daha eklenerek, silah ambargosu da gündeme getirildi. Aslolarak uluslararası tekeli sermaye guruplarının gündeme getirdikleri bu yaptırımlar ile Türk sermaye devletine sınırlarını hatırlatılmak isteniyor.

AB üyesi ülkelerden Hollanda ve İsveç tarafından, birlik üyesi bütün ülkelerin Türkiye'ye silah ambargosu yapması girişimi gündeme getirilirken, Alman Devlet Bakanı Roth, Almanya'nın Türkiye'ye silah satışını durdurması çağrısında bulunmuştu. Yine bu tür açıklamalar federal hükümet tarafından da dile getirilerek, Türkiye'nin Suriye'deki askeri operasyonunun uluslararası hukuka aykırı olduğu ifade edilmişti. Almanya Başbakanı Angela Merkel ekim ayında Federal Meclis'te hükümet adına yaptığı açıklamada, hareketi, "büyük jeopolitik sonuçları olan bir insani dram" şeklinde niteleyerek, "Bu yüzden de federal hükümet mevcut koşullarda Türkiye'ye silah teslim etmeyecek" demişti.

Alman devletinin ne kadar ikiyüzlü olduğu, AB ülkelerinin Türkiye'ye karşı ortak silah ambargosu için yapılan oylamanın, bizzat Alman hükümeti tarafından veto edilerek engellenmesiyle yeniden tescillendi. Ayrıca Alman hükümetinin, Türkiye'ye silah satışlarının durdurulacağı yönlü açıklamalarına rağmen, silah satışlarının kesintisiz olarak devam ettiği ortaya çıktı.

Sol Parti Meclis Grup Başkanvekili Sevim Dağdelen'in konuya ilişkin soru önermesine yanıt veren Almanya Ekonomi Bakanlığı'nın açıkladığı rakamlar, DW tarafından bir haberde kullanıldı. Haberde şöyle deniyor: "Almanya'nın Türkiye

politikasını değiştireceğini açıklamasına rağmen iki ülke arasında savunma ticareti sürmektedir. Almanya, Suriye operasyonu nedeniyle silah satışına getirilen kısıtlamaya rağmen bu yıl Türkiye'ye silah ihracatında rekor kırdı. Türkiye'ye silah satışları son 14 yılın en yüksek seviyesine yükseldi. Almanya'nın Kiel kentinde Thyssen-Krupp'a ait denizaltı tersanesi, Türkiye'ye 2019 yılının ilk sekiz ayında 250 milyon 400 bin euro değerinde silah ithal etti. Söz konusu rakam, henüz sene sonu gelmemiş olmasına rağmen, Türkiye'nin 2005'ten bu yana en fazla ithalatı bu yıl yaptığını gösteriyor."

Almanya Türkiye'ye geçtiğimiz yıl da 242 milyon 800 bin avro değerinde silah satmış, bu da Almanya'nın toplam 770,8 milyon avro tutarındaki yıllık silah ihracatının yaklaşık üçte birine tekabül etmişti. Ankara böylelikle geçen yıl Alman savunma sanayi ürünlerinin açık ara bir numaralı alıcısı oldu. Bu sene de Suriye hareketi nedeniyle silah satışının kısıtlanması kararına rağmen Türkiye büyük ihtimalle yine birinci sırada yer alacak. Zira Alman devleti, hareketin başlamasından sonraki 6 hafta içinde, 3 milyon 90 bin avro tutarında dört parti halinde silah satışına yeşil ışık yakmış bulunmaktadır. (Alman Haber Ajansı-DPA, 29.11.2019.)

Alman sermaye devletinin temsilcileri, satılan silahların Suriye savaşında kullanılmadığını iddia ederek, yaptıkları bu kirli ticareti ve ikiyüzlülüklerini gizlemeye çalışıyorlar. Oysa Almanya'da yayınlanan Bild gazetesinin bazı video görüntülerine dayandığı bir haberde, "Türkiye'nin Suriye Milli Ordusu'nun (SMO) kullanımına tank verdiği" iddia ediliyor. Bu videolarda, Türkiye sınırına yaklaşık 30 kilometre mesafedeki Tel Tamer'in kuzeyindeki köylerde çıkan çatışmalarda, bu çetelerin Alman Leopard 2 tankı ile görüntüleri yer alıyor.

Alman hükümet sözcüleri, gazetenin iddialarına yönelik soruları Berlin'deki basın toplantısında yanıtladılar. Almanya

Savunma Bakanlığı Sözcüsü, Leopard 2 tanklarıyla ilgili iddialara yönelik ellerinde bulgu bulunmadığını belirterek, "Tabii ki bu görüntülerden haberdarız, ama daha fazlasına ilişkin bilgimiz yok" diye konuştu. Sözcü, müttefiklerinin "silah sistemlerinin yalnızca Türkiye tarafından kullanılacağı şartına uyduklarını varsaydıklarını" söyledi. Hükümetin, iddiaları aydınlatma yönünde ne gibi somut adımlar attığı yönündeki sorular ise cevapsız bırakıldı.

Konuyla ilgili açıklamalar yapan Alman Haber Ajansı (DPA) ise, Suriye Milli Ordusu'na destek veren Ceys-ul İslam'ın yayınladığı bir videoda, "Barış Pınarı" operasyonunda söz konusu Alman tankının görüldüğü görüntülerin yer aldığını duyurmuştu. Ceys-ul İslam'ın bir sözcüsü de DPA'ya yaptığı açıklamada Türkiye'nin kendilerine askeri teçhizat ve ağır silah sağladığını iddia etmişti. Sözcü, "Leopard 2 için bir eğitim alıp almadıkları" sorusuna da evet yanıtını vermişti. (Deutsche Welle-Türkçe)

KAPİTALİST SİLAH TEKELLERİ MAZLUM HALKLARIN DÜŞMANIDIR

Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü verilerine göre Almanya; ABD, Güney Kore, İtalya ve İspanya ile birlikte Türkiye'nin en büyük beş silah tedarikçisinden biri konumundadır. Alman emperyalizmi, bütün emperyalist işgal savaşlarında olduğu gibi, bugün de Türk sermaye devletine silah satmakta, Suriye'de dökülen kanın birinci dereceden sorumlularından biri olmaktadır. Dünyanın her tarafındaki gerici faşist diktatörlüklere silah satarak, halklara karşı sürdürülen kanlı savaşlardan vurgun vurmaktadır. Suudi Arabistan Yemen'de, ABD ve Alman kapitalist silah tekelleri tarafından satılan silahlarla kan dökmeyi sürdürmektedir.

Alman silah tekelleri Türkiye'ye sattıkları silahların yanı sıra bizzat Türkiye'de silah üreten firmalara sahiptirler. Yanı sıra Türkiye'deki savunma sanayisi üzerinde

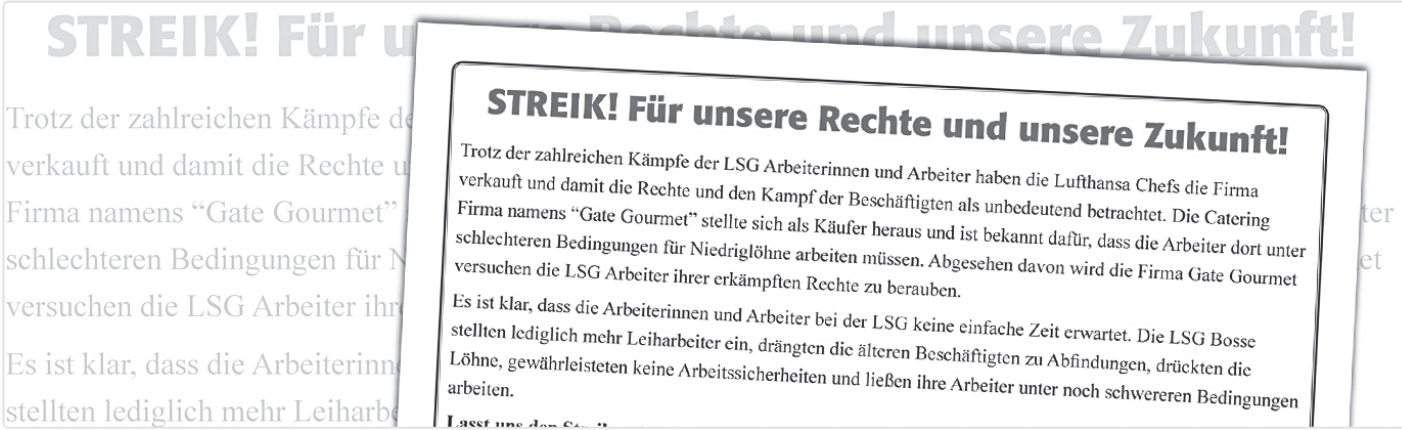
etkin bir güçleri bulunmaktadır. Sol Parti milletvekillerinin Alman parlamentosundaki soru önermesine verilen cevaplarda bu silah tekelleri ve Türkiye'deki faaliyetleri hakkında geniş bilgiler yer almaktadır. Bu bilgilerin bir kısmı bile Alman silah tekelleri ile Türk sermaye devletinin kirli iş birliğine yeterince ışık tutmaktadır.

Soru önergesi yanıtındaki bilgilere göre, Alman silah tekelleri içinde en büyüğü olan Rheinmetall, Türkiye'de Rheinmetall Defence Türkiye (RDT) isminde bir firmaya sahiptir. Türk sermaye devletinin yüzde yüz yerli malı diye iddia ettiği Altay tanklarının üretildiği BMC Savunma Sanayi ve Ticaret A.Ş. şirketi RDT isimli bu firmaya dahil edilmiştir. Şu anda üretimi durdurulan ama yakın bir zamanda (7 milyar avroya mal olacak) 1000 adet Altay tankının üretimi yine bu şirket tarafından yapılacaktır. Bu tankların motor ve şanzımanları ise Volkswagen (VW) tarafından satın alınan RENK ve MTU isimli silah tekelleri tarafından üretilip Türkiye'ye satılmaktadır. Ayrıca Rheinmetall CEO'su Pappberger'in açıklamasına göre, RDT isimli bu şirket Makina Kimya Enstitüsü Kurumu (MKEK) ile birlikte Alman devletinin onayı ve bilgisi dahilinde Türk ordusunun ihtiyaç duyduğu cephanesini üretimi yapmayı planlamaktadır.

Bunun yanı sıra Mercedes-Benz Türk A.Ş. 1986'dan beri Aksaray'da Türk ordusu için Atego, Axor ve Unimog-Typ U 4000 isimli zırhlı askeri kamyonların üretimini yapmaktadır. Alman çelik sektörü devi olan Thyssen-Krupp isimli firma ise Türk donanmasına ait denizaltıları üretmektedir. 214 tipi avcı denizaltısı Alman üretim lisansı olan Gölcük tersanesinde üretilmektedir. Türkiye Makine Kimya Sanayisi (TMKS) ile birlikte üretilen bu denizaltıların Endonezya'ya ortaklaşa ihracatı planlanmaktadır. MKEK tarafından üretilen ve Türk ordusunun standart piyade tüfeği olan G3 yerine geçirilen MPT-76 HK33 ve G2818 tipindeki keskin nişancı tüfeği, Alman silah tekeli olan Heckler&Koch tarafından üretilerek, lisansı Türkiye'ye satılmıştır. Sermayenin sözcüsü AKP şefi T. Erdoğan'ın yüzde yüz yerli, milli dediği savunma sanayisinin gerçek sahipleri başta Almanlar olmak üzere uluslararası kapitalist silah tekelleridir.

Bugün dünyanın birçok bölgesinde emperyalistler eliyle yürütülen bütün savaşlar, kapitalist sermaye gurupları ve silah tekellerinin daha fazla zenginliği uğruna çıkartılmaktadır. Bütün diğerleri gibi Alman silah tekelleri de insanların öldürülmesi üzerine kurulmuş olan bu kirli, kanlı ticaretin en büyük pay sahiplerindedir. Onların insan hakları, demokrasi, uygarlık, barış vb. üzerine ettikleri her türden söz, yalan ve ikiyüzlülüğün başka bir değıldir.

LSG Sky Chefs'te oyalama ve kandırmaca devam ediyor

Lufthansa, Almanya'da toplam 7 bin çalışanı bulunan Catering firması LSG Sky Chefs'i, alanın başka bir firması olan Gate Gourmet'e sattığına dair bilgileri basına sızdırdı. Fakat bu satış gündeme geldiğinden beri olduğu gibi bu son söylentiye dair de işçilere hiçbir ciddi açıklama yapılmış değil henüz.

Aynı şekilde işçilerin örgütlü olduğu ver.di sendikası da işçilere açık ve kesin bir bilgi verilmiş değil. ver.di yönetimi işçilerin tabandan yükselen tepki ve basıncının da etkisiyle 2 Aralık Pazartesi günü 24 saatlik greve gideceğini birkaç gün önce açıklamıştı. Fakat işçiler tam greve hazırlanmışken, grevin olacağı günün sabahı, sendika yönetimi, Lufthansa'nın yeni bir görüşme talebiyle birlikte yeni teklifler getirdiği gerekçesiyle, grevi geçici olarak ertelediğini açıkladı.

ver.di bürokrasisinin yaptığı açıklamada Lufthansa şeflerinin şu sözlerine yer verildi: "Eğer yarınki grev olursa, iyileştirilmiş tekliflerimizi geri çekeceğiz ve yeni görüşme de yapmayacağız!" Bu ibretlik açıklamalar aynı zamanda grevi erteleme gerekçesi olarak da sunuldu. Yapılan bir sayfalık açıklamanın devamında da ise şunlar söylendi: "Grevden vazgeçilmedi, sadece ertelendi. 4 Aralık'ta yeni bir görüşme olacak, greve hazır bir şekilde bu görüşmenin sonucunu bekleyin!"

Yine ver.di'nin aynı açıklamasında Lufthansa'nın sunduğu "iyileştirilmiş" teklifler de şöyle sıralandı:

- * 10 yıla kadar indirimli uçuş hakkı,
- * 3,5 yıl daha eski kontratlarla çalışmaya devam edilecek,
- * Satış ve devir işlemleri en az yarım yıl daha sürecek, bu da yarım yıl daha iş garantisi demektir.

Sürecin başından beri ve bu son yaşananlar sendikal bürokrasinin ibretlik

tutumlarına yeni bir örnek teşkil etmektedir. Yaşananlar, bu asalak takımının, işçi sınıfıyla ve onun çıkarlarıyla bir ilişkinin kalmadığını, sınıfına yabancılaşmanın ve ona güvenmemenin kendilerini ne kadar aciz bir duruma düşürdüğünün kanıtı olmuştur. Lufthansa patronlarının bir tehdidiyle hiza gelmeleri, sermayenin hassasiyetlerine göre pozisyon aldıklarını göstermiştir.

LSG'nin satıldığı Gate Gourmet İsviçre menşeli bir firma. Bu firmanın çalışma koşulları ve ödemeler konusunda LSG'den daha kötü olduğu biliniyor. Bu açıdan LSG işçilerini hiç de iyi bir gelecek beklemiyor.

Süreci başından beri takip eden ve her adımda LSG işçilerinin yanında olan **Bir-Kar İşçi Komisyonu** ise, 1 Aralık Pazartesi günü, yeni gelişmelere ilişkin hazırladığı yeni bir bildiri ile LSG işlerine seslendi. Bildiride ver.di'nin şimdiye kadar sergilediği pratik eleştirilirken, yine de ilan edilen greve tam destek verilmesi gerektiği ifade edildi. Bu grevin, işçilerin sermayeye karşı gücünü gösterme fırsatı olduğu belirtildi.

Öğlen vardiyasında dağıtılan bildiri her zamanki gibi işçiler tarafından ilgi ve merakla karşılandı. Bazı işçiler bildirilerden topluca alarak kendilerinin dağıtacağını söylediler. Grevin ertelenme kararına işçilerin oldukça tepkili ve öfkeli oldukları gözlemlendi.

İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde vaz geçilmez bir mevzi olan sendikaları işgal eden sendika bürokratları bir kez daha LSG işçisini hayal kırıklığına uğratmışlardır. Geline yerde sendikal bürokrasiye karşı mücadele de sınıf mücadelesinin önemli bir cephesi haline gelmiştir. Dünyadaki en tipik ve en pervasız sendika bürokrasi Alman-

ya'da yaşanmaktadır. Almanya işçi sınıfı, sınıfsal çıkarları temelinde birleşip, kendi öz taban örgütlülüklerini yaratarak bu asalakları sırtından atamadığı müddetçe sınıf hareketinin önü açılmayacaktır. Ve işçi sınıfının boynundaki kölelik zincirleri kalınlaşmaya devam edecektir.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Bir-Kar İşçi Komisyonu'nun dağıttığı bildiri:

Haklarımız ve geleceğimiz için greve tam destek verelim!

LSG işçilerinin tüm itirazlarına, karşı çıkmalarına ve direnişlerine rağmen Lufthansa patronları, işçilerin iradesini ve haklarını hiç sayarak, firmayı satmış bulunuyorlar. Satışın yapıldığı Gate Gourmet adlı Catering firmasının gerek çalışma koşulları ve gerekse de ücret bakımından LSG'den daha kötü olduğu biliniyor. Bu gerçek bir yana, Gate Gourmet, bu el değiştirmeyi fırsat bilerek LSG işçilerinin kazanılmış haklarını gasp etmek isteyecektir.

LSG işçilerini iyi günlerin beklemediği kesindir. Bu satıştan LSG işçilerinin payına düşen, taşeron işçilerin arttırılması, eski işçilerin paralı çıkışa zorlanması, ucuz işçilik, iş güvenliğinden yoksunluk ve daha ağır şartlarda çalışmak olacaktır.

GREVE TAM DESTEK VERELİM!

İşçi arkadaşlar,

İşçiye yabancılaşmış bürokratik sendikacılığın bir parçası olan ver.di yönetimi, LSG'nin satışa çıkarılmasına karşı ciddi ve etkili bir çaba ortaya koymadı maalesef. Göstermelik birkaç eylem dışında, tabanda işçilerin bilincini, eylemini ve örgütlülüğünü geliştiren pratik bir

hat izlemedi. İşçilerin üretimden gelen gücüne dayanmak yerine, bürokratik masa başı görüşmelerle Lufthansa patronlarını satıştan vazgeçmeye "ikna" etmeye çalıştı.

Fakat bugün başka bir aşamadayız artık. Hiçbir şey için geç değil henüz. Ver.di yönetimi geçmişte kötü bir sınav vermiş olsa bile, işçilerin tabanda büyüyen tepkilerine, taleplerine ve kabaran öfkesine daha fazla sessiz kalamıyor artık. Ve nihayet 1 Aralık Pazartesi günü 24 saatlik grev kararı almış bulunuyor.

Bu grev kararı hangi niyetle alınmış olursa olsun, tüm LSG işçileri bu greve tam destek vermelidirler. Bu grevin başarısı tüm LSG işçilerinin başarısı olacaktır. Aramızdaki her türlü yapay ayrımı bir yana bırakalım, tek bir yumruk gibi birleşip karşılarına dikilelim. Lufthansa veya Gate Gourmet patronlarına işçilerin gücünü gösterelim. LSG işçilerinin hiç sayılamayacağını ve satılık olmadığını gösterelim onlara. Haklarımızı korumak için, insanca bir ücret ve iş koşulları için ve dahası çocuklarımızın geleceği için birleşip mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

ARKADAŞLAR,

Bizler Bir-Kar olarak her zaman sermayeye karşı LSG işçilerinin yanında olduk. Dün olduğu gibi bugün ve yarın da işçilerin birliği ve mücadelesi her zaman belirleyici olacaktır. Eğer birlik olup mücadele edersek, bir avuç sermayedarın karşımızda durma şansı yoktur. LSG işçilerinin grevini tüm gücümüz ve kalbimizle destekliyoruz. Bu grevin başarısı ve kazanımı, tüm havaalanı işçilerinin kazanımı olacaktır. HAYDİ GREVE!!!

* Hiçbir LSG işçisinin istemediği satış kararından vazgeçilmelidir.

* LSG işçilerinin tüm kazanılmış hakları korunmalıdır.

* Herkese iş güvencesi sağlanmalı, paralı çıkışa zorlama ve her türlü mobbinge son verilmelidir.

* Taşeronluk sistemine son verilmeli, eşit işe eşit ücret ödenmelidir.

* İnsanca yaşanabilecek bir ücret ve çalışma koşulları sağlanmalıdır.

* Ücret kesintisi olmadan, 6 saatlik iş günü, 30 saatlik çalışma haftası!

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

1 Aralık 2019

Fete de L'Humanite Bretagne festivali gerçekleşti

PCF (Fransız Komünist Partisi) Bretagne'da festival düzenledi. Lorient Parc des expositions'da (sergi alanı) iki günlük geleneksel programıyla kitleleri mücadeleye çağırdı. Festival alanı Humanite gazetesinin ve PCF'in pankartları asıldı. PCF'in yerel örgütleri kendi tanıtım standlarını açtı. Ayrıca NPA, Filistin'le Dayanışma Derneği, Sarı Yelekliler, CGT ve CGT'ye bağlı SBFM fabrikası işçileri, Barış Derneği, Riposte gazetesi stand açtı.

Kitap fuarı, belgesel gösterimleri ve okuma salonu ile festivale gelenlere program dışı alternatif alanlar da sunuldu. Bir dizi yazar imza günü düzenlerken bölgenin anadili olan Brötanca kitaplar da sergide yer aldı. SBFM işçilerinin tarihini anlatan bir fotoğraf sergisi ve iki ressamın tabloları sergilendi. Çocuklar için de oyun alanı kuruldu.

KOMÜNİSTLER DE FESTİVALDE

Türkiyeli ve Kürdistanlı gruplardan Kürt derneği ve BİR-KAR stand açtı. BİR-KAR standında Fransızca TKİP programı, Greif işgali broşürü, Rojava işgali üzerine açıklama, BİR-KAR broşürü yer aldı. Tutuklu sınıf devrimcileriyle dayanışma çağrısı yapılarak takvim satışı gerçekleştirildi. Festivale katılan onlarca işçi ve emekçiye Türkiye'de ve Fransa'da yürütülen mücadele anlatıldı. TKİP bayrak ve afişleri dışında 5 Aralık Genel Grevi'ne çağrı yapan Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi afişleri de asılarak işçi ve emekçiler greve çağrıldı.

KADIN CİNAYETLERİNE KARŞI EYLEM

İlk gün programı panellerle başlarken çok sayıda tartışma gerçekleştirildi. Ekoloji, dünden bugüne mücadele, SBFM ve sarı yelekliler gibi başlıklarda konuşmalar yapıldı. Akşam saat 19.00'da kadınlar kadın cinayetlerine dikkat çekmek için konser alanında sloganlarla toplandı. Öldürülen kadınlara dikkat çekmek için bir dakikalığına yere yattılar. Tabutları ve dövizleriyle kadına yönelik şiddeti teşhir eden kadınlar hep bir ağızdan şarkı söyledi.

İlk gün programı Laurent Morisson, Revers, Les Negresses vertes gurpları seslendirdiği şarkılarla tamamlandı.

ÇOŞKULU FİNAL

İkinci gün şehir dışından gelenlerle katılım artarken yine paneller ve belgesel gösterimleri ile gün başladı. İkinci günün en kalabalık paneli "Marksizmin bugün" başlıyordu. Diğer panellerin neredeyse üç katı katılım olurken çok sayıda kişi ayakta izledi. Küresel ısınma ve sıfır karbon tartışmasınaysa hiç ilgi yoktu. Avrupa parlamentosu seçimlerinden yerel seçimlere uzanan süreç de yerel gündemiyle ilgi çekti.

İkinci günün son paneli Kürdistanlı ve Türkiyelilere verildi. Panel iki ayrı bölüme ayrıldı. İlk olarak Kürt hareketi yazılı bir metin okumasıyla gerçekleşti. Akabinde BİR-KAR'ın sunumu yapıldı.

BİR-KAR'ın sunumu dünya genelinde kapitalist düzen çelişkilerinin oluşturduğu ekonomik krizler ve emperyalist rekabetler anlatıldı. Bu son süreçte gelişen emekçi kitle hareketlerin ve yarattığı kazanımları örneklenilerek, toplumsal ve siyasal hareketliliğin önemine vurgu yapıldı. Gerici-faşist parti AKP'nin 2002 seçimleri bu yana Türkiye işçi sınıfına, Kürtlere, ilerici ve devrimcilere yönelik baskılar anlatıldı, 2015 referandumu ile diktatörlük olan tek adam rejimine geçişin pekiştirmek istendiği anlatıldı. Rojava'da başlatılan işgal hareketinin iç politikaya dönük olduğu, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden kaynaklı, Kürtlere karşı şovenizmin körüklendiği ve işçi sınıfın haklarına yeni reformlarla çok ağır saldırıların gerçekleştiği ifade edildi. Rojava'daki sürecin emperyalist devletler ve maşaların nüfuz alanına dönüştüğü ve buna karşı hakların kardeşliği yükseltilecek işgalcilere karşı mücadele edilmesi gerektiği beyan edildi. Sunum devrimci bir partinin ve devrimci bir sınıfın önemine vurgu yapılarak, Ekim Devrimi'nin tarihsel dersi hatırlatılarak bitirildi.

İkinci gün müzik programında Stephanie Martial, Lenine Renaud ve Feloche grubunun sahne almasıyla festival akşam saatlerinde son buldu.

Irak Başbakanı istifasını sundu, eylemler sürüyor

Irak'ta yaklaşık 2 aydır süren hükümet karşıtı eylemlere saldırılarda en az 400 kişi katledildikten sonra Irak Başbakanı Adil Abdülmehdi istifasını meclise sundu.

Parlamento, henüz Abdülmehdi'nin istifasını işleme koymadı. Toplanacak genel kurulda Abdülmehdi hükümetinin güvenoyu almayarak düşürülmesi bekleniyor.

Hükümet karşıtı eylemlere katılan halk başbakanın istifasını yeterli bulmuyor, reformlar yapılması talebiyle eylemlerini sürdürüyor.

Reformlar içinde öncelikli olarak, eylemlerde gerçek mermi kullanarak katliam yapan katil polisler başta olmak üzere sorumluların yargılanması-na başlanması talep ediliyor.

Öte yandan Nasiriye'de 3 eylemcinin katledilmesinin ardından halk bir polis merkezini kuşattı.

Uluslararası Af Örgütü: İran'da en az 208 kişi katledildi

İran'da akaryakıtta yapılan yüzde 50 zammı protesto etmek için İran halkı 15 Kasım'dan bu yana eylemde.

İran devleti eylemlere karşı katliamlar gerçekleştiriyor. Uluslararası Af Örgütü'nün yaptığı son açıklamaya göre katledilen insan sayısı en az 208.

Af Örgütü'nün yaptığı açıklamaya göre, bir hükümet yetkilisi de polise eylemcileri vurma yetkisinin verildiğini belirtti.

Açıklamada, İran'ın başkenti Tahran'ın Şehriyar bölgesinde onlarca kişinin katledildiği belirtiliyor.

Uluslararası Af Örgütü'nün İran araştırmacısı Measure Mills "Yetkililer aileleri tehdit ediyorlar ve bazılarını medyaya konuşmayacaklarına dair belgeler imzalatılıyor. Bazı aileler kaybettikleri yakınlarını yoğun güvenlik kordonu altında gece saatlerinde defnetmek zorunda kalıyorlar" dedi.

Ayrıca İran polisi gece hastaneleri dolaşarak eylemde yaralananları gözaltına alıyor.

Güney Amerika'da kadına yönelik şiddet ve protestolar

*"Aterkillik bir yargıçtır
bizi dünyaya gelmiş olmakla suçlayan.
Cezamız
senin görmediğin şiddettir.
Kadın cinayetidir.
Katilimin dokunulmazlığıdır.
Kaybolmaktır.
Tecavüzdür.
Tabii ki suç bende değil,
ne nerede olduğumda,
ne de nasıl giyinmiş olduğumda.
Beni bunlarla suçlayamazsın.
Tecavüzcü sensin!*

Polisler!

Yargıçlar!

Devlet, başkandır!

Baskıcı devlet eril bir tecavüzcüdür!!!"

Şili'de Las Tesis Kolektifi'nin, Kadın Hakları ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Bakanlığı önünde, kadına karşı cinsel saldırıları danslı ve marşlı protestosu sosyal medyada hızla yayılıyor. Şilili kadınların flashmob gösterisi Meksika ve Arjantin'den Kolombiya'ya, İspanya'dan Fransa'ya kadar dünyanın birçok ülkesine sıçradı.

Las Tesis Kolektifi bu gösteriyi kadına yönelik şiddete karşı 4 ay önce başlattıkları kampanya bünyesinde hazırlamıştı. Şili'de 2019 yılının ilk yarısında 31 kadın cinayete kurban gitti. 2018 yılında tecavüze uğrayan kadınların sayısı ise 3.509'a çıkmıştı. 2017'de 2.969 kadın tecavüze uğramıştı.

Bu arada Şili'de haftalardır militan bir halk isyanı sürüyor. Eylemlerin başlangıcından bugüne değin yaklaşık 9 bin gösterici gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar her türlü işkenceye maruz kaldılar, 12 kadın tecavüze uğradı.

GÜNEY AMERİKA'DA KADINA YÖNELİK ŞİDDETİN DEHŞET VERİCİ BOYUTLARI

BM Latin Amerika ve Karayipler Ekonomik Komisyonu'nun (ECLAC) Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü olan 25 Kasım'da açıkladığı istatistiklere göre, Latin Amerika'da 2018 yılında 3.287 kadın katledildi. Kadın cinayetlerinin, kadına karşı şiddet düşünüldüğünde buzdağının sadece görünen kısmını yansıttığı bir gerçek. Kadınlar eşleri ve eski eşleri tarafından katlediliyor, bunun öncesinde ise her türlü tehdit, fiziksel şiddet, cinsel taciz ve tecavüze maruz kalıyorlar.

2018 yılında Latin Amerika'da kadın cinayetlerinin en yüksek olduğu ülkelerin başında El Salvador (6,8) Trinidad Tobago (3,4) ve Bolivya (2,3) geliyor. El Salvador 2017 yılında da kadın cinayetlerinin en fazla yaşandığı ülkeydi (10,5). Bunu Honduras (5,1) ve Santa Lucia (4,4) izledi. Brezilya'da 2019 yılında 1.206 kadın cinayeti istatistiklere geçti. Brezilya'yı Meksika (898) ve Arjantin (255) takip etti. İstatistikler özünde tam gerçeği yansıtmıyorlar. Bu istatistiklerde Şili, Nikaragua, Dominik Cumhuriyeti gibi ülkeler yer almıyor.

GÜNEY AMERİKA ÜLKELERİNDE 25 KASIM

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde kadın kitleleri Latin Amerika'nın hemen tüm ülkelerinde gösteriler düzenlediler. Sokağa çıkan binlerce kadın, Mirabel kardeşlerin mücadelesini kuşanarak, kadın katliamlarını, kadınların kaybedilmesini, tecavüzü ve kadına karşı her türlü şiddeti sokaklarda protesto ettiler. 25 Kasım'da sokakları terk etmeyenlerin başında Şilili kadınları saymak gerekiyor.

Öte yandan Meksika'nın başkentinde 3.000 kadın, kadın cinayetlerine ve tecavüzlerine karşı hükümetin bir yasa çıkarılmasını protesto ettiler. Meksika'da 2018 yılında yaşanan kadın cinayetleri son 29 yılın en yüksek rakamına ulaştı. Katledilen kadın sayısı 3.752'ye ulaştı. Yani günde 10 kadın öldürülüyor. Göstericiler ellerinde kaybedilen ve öldürülen kadınların resimlerini taşıdılar. Ağustos ayında bir genç kızın polis tarafından tecavüze uğraması üzerine kadınlar gösteriler düzenlemişti. Heykellerin üzerine yazılama yapan kadınlar polisin üzerine pembe simler fırlatmış, bir polis istasyo-

nunu ateşe vermişti. Bu yılki gösterilerde polis tüm devlet binalarının çevresini ablukaya almış, heykelleri de plastik folyo ile kapatmıştı. Katledilen kadınların anısına Güzel Sanatlar Binası önünde mum yatıkları esnada duvar yazılamaları yapmaları nedeniyle, kadın göstericilere polisler gaz bombaları ile saldırdı. Çok sayıda kadın yaralandı.

Guatemala'da kadınlar bakım evinde çıkan yangında kilitli kalan 41 genç kızın yanarak ölmesini anmak için bir araya geldiler sorumlularının derhal bulunmasını talep ettiler. Yangın olmadan önce bakım evinin müdürü hakkında kızlar cinsel taciz nedeniyle şikayette bulunmuştu. Bu yangında henüz suçlu bulunmadı.

Her 18 saatte bir kadının öldürüldüğü Arjantin'de, çok sayıda kentte kadınlar 25 Kasım'da her türlü ayrımcı politikaya karşı isyanlarını sokağa taşıdılar. Kadına karşı şiddet konusunda hükümetten kalıcı politikalar talep ederek, kürtajın yasallaşması ve Bolivya'da yerli halklar için dayanışma gösterileri düzenlediler.

Ekim ayında başkent Buenos Aires'te Uluslararası Kadın Konferansı'nın 24.sü gerçekleşmişti. Konferansta 200 bin kadın bir araya gelmiş, kültürel programların yanı sıra, 87 atölyede ekonomik krizin kadınlar üzerindeki etkisi konuşulmuş, iktidarda bulunan Macri hükümetinin IMF'nin milyarlarca dolarlık kredilerine rağmen kemer sıkma politikaları ve neoliberal saldırılar protesto edilmişti. Kadınlar, konferans süresince güvenli, yasal ve parasız kürtaj kampanyasını simgeleyen yeşil eşarplar takmışlardı. Konferansın son günü gerçekleşen yürüyüşe 500 binin üzerinde kadın işçi ve emekçi katılmıştı. Taleplerinden bazıları şunlardı: Eşit işe eşit ücret, güvenceli çalışma, ba-

kım emeğinin paylaşılması, kadın meclislerinin kurulması, ücretsiz kürtaj hakkının kazanılması, kadın cinayetlerinin ağır cezalar alması.

GÜNEY AMERİKA'DA MİLTAN KADIN HAREKETİ

2016-2018 yılları bütün dünyayı saran kadın mücadelelerinin hızla yükseldiği yıllar oldu. Kadınlar kadın cinayetlerine, kürtaj yasalarına, ucuz ve güvencesiz işçiliğe, kötü çalışma koşullarına, şiddete, ayrımcılığa karşı adeta ayağa kalktılar. Kadın eylemleri tarihin hiçbir noktasında bu kadar birbirinden haberdar ve etkilenerek gerçekleşmemişti. 2019'da bu süreç devam ediyor.

Güney Amerika'da bir dalga halinde yayılan bu direnişler Meksika'da kadın cinayetlerine ve ucuz işçiliğe; Şili, Dominik Cumhuriyeti ve Honduras'ta kürtaj yasalarına; yine Şili'de üniversiteli genç kadınları tacizlere karşı sokaklara çıkardı.

Arjantin'de "Ni Uno Menos" sloganı etrafında yüzbinlerce kişinin yaptığı gösteriler sürerken, Paraguay, Peru, Brezilya, Şili, Ekvador, Bolivya, Uruguay, Guatemala, Kolombiya, Brezilya ve Meksika'da Arjantin'le eş zamanlı eylemler yapıldı.

Güney Amerika'yı saran kadınların direnişleri genişleyen taleplerle birlikte çığ gibi yayılıyor. Kadınlar kendine özgün sorunlarının yanı sıra ağır sömürü ve çalışma koşullarına, sosyal yıkım saldırılarına, yoksulluğa ve işsizliğe karşı giderek daha kitlesel ve daha yaygın eylemlilikler içine giriyor, kendine özgü eylem biçimleri geliştiriyor, bu eylemlerde militanlaşıyor, radikallaşıyorlar. Kadınların kendi özgün talepleri için mücadeleye atılmaları giderek onların sınıfsal mücadeleyle birleşmesinin imkanlarını da büyütüyor.

Kadına yönelik şiddet ve sendikalar

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nü geride bıraktık. 25 Kasım, geçtiğimiz yıllara nazaran daha fazla toplumun gündemine oturdu. Burjuva devlet kurumlarından futbol kulüplerine, okullardan fabrikalara kadar her yerde bu gündem ele alındı. Kuşkusuz ki kadına yönelik şiddetin genel planda artışı ve yarattığı basınç sonucu herkes konuya dair söz söylemek zorunda kaldı.

İşçi sendikaları ve konfederasyonlarının her biri de 25 Kasım günü bir tutum ortaya koydular. Mevcut sendikalar cephesinde konuyla ilgili eylem ve etkinliklerde geçtiğimiz yıllara göre görünür bir şekilde artış yaşandığı gözlemlendi. Hemen hemen hepsi, yaptıkları açıklama ve toplantılarla "kadına yönelik şiddet" protesto ettiler. Merkezi kadın komisyonu/komitesi olanlar etkinlikler düzenlediler. Kadına yönelik şiddete karşı projelerini ilan edenler de oldu, etkinlikleri işyerlerine taşıyanlar da...

Sendikaların "kadına yönelik şiddete" karşı eylem ve etkinliklerine baktığımızda, sendikalara hakim olan bürokratik, icazetçi, erkek egemen algı ve anlayışın değiştiğini söyleyebilecek durumda değiliz. Ancak bu denli artış sergileyen tepkinin gerisinde, kadın sorununun ve kadına yönelik şiddetin toplum ölçeğinde artması ve buna karşı göstermelik de olsa "söz söyleme" gereği yatıyor. Zira, aynı şiddet, kendini işyerlerinde de farklı düzeylerde gösteriyor. İşgücü piyasalarında kadın işçilerin sayısı artış sergilerken, çifte ezilmişliğin bir yansıması olarak kadın işçilere yönelik cinsel şiddet, psikolojik şiddet ve mobbing ciddi boyutlarda yaşanıyor. Bu sorunlar, kadın işçilerin çalıştıkları işyerlerinde sendikaların bir gündemi olmaya devam ediyor.

Öbür yandan sendikaların, bu gündemi işlemek zorunda kalmalarının gerisinde, imzacısı oldukları uluslararası sözleşmelerin bağlayıcı hükümleri yer alıyor ayrıca. Bunların başında ILO geliyor.

İLO'NUN 190. MADDESİ NEYİ İÇERİYOR?

ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü), Ekim Devrimi'nden sonra ve Komünist Enternasyonal'in kuruluşunun ardından, çalışma yaşamında uluslararası birtakım standartlar oluşturarak, işçi sınıfına nispi birtakım hakların verilmesini sağlayarak,

devrim tehlikesini ortadan kaldırmak amacıyla kuruluyor. Bugün de mevcut sermaye düzeninin sürekliliğini sağlama hedefiyle, işçi sınıfına birtakım haklar tanımlayarak, bunu da oluşturduğu standartlar temelinde yapıyor. Sermaye sınıfı ve işçi sınıfının uzlaşısını esas alan ILO, 3'lü bileşenden (sermayedarlar, hükümetler ve sendikalardan) oluşuyor. Kuşkusuz ki, işçi sınıfının örgütlü gücü ve mücadelesi de böylesi örgütlerin alacağı kararlarda belirleyici oluyor. Örneğin, işçi sınıfı ve emekçi kitleler iktisadi ve sosyal olarak dünya çapında ağır bir yıkım içindelerken, ILO 2011 yılından bu yana herhangi bir sözleşme imzalamış değil.

Haziran 2019 yılında, ILO'nun 100. yılına denk gelen toplantısında, "iş yaşamında şiddet ve tacizi önlemeye dair" küresel sözleşme ve tavsiye kararı, salt çoğunlukla kabul edildi. Sözleşmeye göre, işyerlerinde şiddet ve tacize dair uluslararası standartlar belirleniyor. İşyerlerinde kadına yönelik şiddet ve cinsel tacizin insan hakkı ihlali olduğunu da vurgulayan sözleşme, şiddetin önlenmesi temelinde üye bileşenlerin ve üye devletlerin sözleşmeye uygun yasal düzenleme yapmasını ve şiddete karşı önlem ve tedbirler almasını zorunlu kılıyor.

Gelin görün ki küresel sözleşme geçtiğimiz haziran ayında imzalanmasına rağmen, bu, sözleşmenin yürürlüğe girdiği anlamına gelmiyor. Ki bunun için 2 üye devletin imzalaması ve bunun üzerinden de 12 ay geçmesi gerekiyor. Yani 2 devletin imzalayacağını da hiçbir garantisi bulunmuyor.

Dolayısıyla, çoğu sendika yönetiminin kadına yönelik şiddetle ilgili yaptıkları, ILO sözleşmesi gereğidir. Şiddet ve tacize karşı önlem alınması gerekirken, gününde birtakım açıklamalar yapmak sınırında kalınıyor.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE KARŞI NE YAPMALI?

Sınıftan kopmuş, sınıfın sorunlarına yabancılaşmış sendikal bürokratik çarçın, kadın işçilerin temel sorunlarından birini oluşturan şiddet sorununa karşı mücadelenin kararlı bir savunucusu olması beklenemez. Kuşkusuz ki, alınan kararların, söylenen sözlerin hayata geçirilmesinin en temel yolu, işçi sınıfının tabanda birliği ve örgütlülüğüdür.

Göstermelik de olsa, bir günle de sınırlı olsa, kadına yönelik şiddetin kadın ve erkek işçilerin gündemine girmesi, etkinliklere konu edilmesi önemlidir, ancak kadın ve erkek işçilerin bilinç dönüşümü için tek başına bir şey ifade etmemektedir.

İşyerlerinde kadına yönelik şiddete karşı mücadele, kadın işçilerin temel taleplerinden bağımsız ele alınamaz. Çalışma yaşamındaki cinsiyet ayrımcılığı ve eşitsizlik, şiddet ve tacizi üretmektedir. İşyerlerinde kadına yönelik şiddet ve buna dönük tedbirlerin, kadın işçilerin tam hak eşitliği mücadelesinin bir parçası olarak ele alınması gerekmektedir.

Aynı zamanda şiddet sorunu örgütlünde ele alındığında dahi, bu sorun işyerinin dar sınırlarına hapsedilemez. Zira, bugün kadın işçilerin yaşadığı şiddet ve mobbing, kapitalist düzenin yarattığı sömürünün ve ataerkillik ilişkilerinin doğal sonucudur. Ancak AKP iktidarı, izlediği kadın düşmanı politikalarla kadınlar üzerindeki bu baskıyı ve eşitsizliği artırmakta, tüm alanlarda -işyerleri de dahil- şiddet yeniden farklı boyutlarla üretilmektedir. Dolayısıyla, işyerlerinde kadına yönelik şiddete karşı çıkmak, mutlaka sermayenin vurucu gücü olan AKP iktidarının uyguladığı politikaları da karşısına almak zorundadır.

Kadın işçilerin yasal hakları her geçen

gün tırpanlanırken, kırıntı düzeyinde bile haklara göz koyulurken, yasayı da aşan şekilde toplu sözleşmelere kadın işçilerin talepleri ile birlikte şiddete karşı taleplerin de konulması ve bunun için mücadele edilmesi gerekmektedir. Örneğin, Genel-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinde sözleşmelerde, şiddet uygulayan eşin maaşının (sözleşmeye göre oranlarda farklılık var) şiddet mağduru eşe verilmesi ya da son olarak Buca Belediyesi'nin sözleşmesinde yer aldığı haliyle şiddet uygulayan işçinin iş akdinin feshedilmesi, şiddete karşı yaptırım açısından dikkate değerdir. Aynı zamanda Öz İplik-İş'in toplu sözleşme maddesi olarak kararlaştırdığı, "şiddet uyguladığı mahkeme kararları ile kesinleşmiş bir kişinin sendika ve işyeri kurullarında yer almasının yasaklanması" da şiddete karşı bir önlem olarak önemlidir.

Ancak şiddete karşı politikaların oluşturulması ve bu mücadelenin güçlendirilmesi için sendikalarda kadın komisyonlarının/komitelerinin oluşturulması önem taşımaktadır. Mevcut sendikal yapıların bu açıdan da sicilleri bir hayli kötüdür. Parmakla sayılacak kadar az sendikanın kadın komisyonu/komitesi varken, bürokratlar tarafından bazılarının da etkisizleştirilmesi, gücünden düşürülmesi için pek çok şey yapılmıştır.

Özetle, kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin belirli talepler etrafında ve belli örgütlülüklerle dayanarak yürütülebilmesi, bu açıdan tedbirlerin alınabilmesi, ne bürokratların tepeden yaptıkları açıklamalarla ve verdikleri vaatlerle ne de uluslararası sözleşmelerle olanaklıdır.

Kadın işçileri sürecin öznesi yaparak, şiddete karşı mücadeleyi yürütecek temel güç ise, tabandan kurulan örgütlenmelerdir. Ötesi, 25 Kasım'dan 8 Mart'a, senede 2 gün kadın işçilerin hatırlandığı seremonilerden başka bir şey değildir.

KCDP: Kasım ayında 39 kadın öldürüldü

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP) Kasım ayı raporunu açıkladı. Kasım ayında 39 kadının katledildiği belirtilen raporda cinayetlere ilişkin şu ifadeler yer aldı:

“Kasım ayında öldürülen 39 kadının 11’inin kim tarafından öldürüldüğü tespit edilemedi, 11’i evli oldukları erkek, 2’si eskiden evli olduğu erkek, 1’i eskiden birlikte olduğu erkek, 4’i babası, 3’ü akraba/tanık, 2’si oğlu, 1’i kardeşi, 4’ü birlikte olduğu erkek tarafından öldürülmüştür.

Kadınlar en çok ateşli silahlarla, evlerinde öldürüldüğü belirtilen raporda katledilen kadınların çalışma durumuna ilişkin “Ulaşılabilen veriye göre kadınların 1’i bir işyerinde çalışıyor, 1’i çalışmıyor ve 37 kadının çalışma durumu bilinmemektedir.”

6284 SAYILI YASA ETKİN KULLANILMIYOR

Raporda, şiddet uygulayanlara uzaklaştırma, yakın koruma gibi birçok tedbir düzenleyen 6284 sayılı yasaya ilişkin “Kasım ayında öldürülen kadınların 22’sinin koruma kararının olup olmadığı bilinmezken; 17 kadının herhangi bir uzaklaştırma veya koruma kararı bulunmamaktadır” ifadelerine yer verilerek, bu yasanın etkin bir biçimde uygulanmadığı kaydedildi.

Raporda, kadın cinayetleriyle birlikte Kasım ayında gerçekleşen cinsel şiddet ve çocuk istismarlarının aktarılmasının ardından Ayşe Tuba Arslan’ın katledil-

mesi şu ifadelerle yer aldı:

“6284 etkin kullanılmadığı için Eskişehir’de uzaklaştırma kararı olan Ayşe Tuğba Arslan, ekim ayında önceden evli olduğu Yalçın Ö. tarafından sokak ortasında satırlı saldırıya uğramıştı; 40 gün yaşam mücadelesi veren Tuğba Arslan Kasım ayında öldü. Ayşe Tuğba Arslan’ın Yalçın Ö. hakkında Eskişehir Savcılığı’nın Ayşe Tuğba ile faili uzlaştırmaya zorladığı, son 2 yılda 23 kez suç duyurusunda bulunduğu ve yazdığı dilekçenin son satırını ‘Ben ölünce mi yardım edeceksiniz?’ cümlesiyle bitirdiği ortaya çıktı.”

TÜRKİYE’DE VE DÜNYADA 25 KASIM

Türkiye’de 2019’un ilk 11 ayında en az 430 kadının öldürüldüğü belirtilen raporda, 24- 25 Kasım’da Kadın Meclisleri’nin çağrısıyla Manisa, Aydın, Çorum, İzmir, Giresun, Bursa, Isparta, İstanbul, Denizli, Ankara, Muğla, Malatya, Eskişehir, Kocaeli, Adana, Konya, Kütahya, Mersin, Trabzon, Sakarya, Düzce, Antalya ve Bolu’da eylemler yapıldığı ifade edildi.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü’nde dünyada yapılan eylemler ve kadına yönelik saldırılar şu şekilde ifade edildi:

“Mexico City’de ‘Yaşamak İstiyoruz’ diyen 3 binden fazla kadın yürüyüş gerçekleştirdi...”

Fransa’da açıklanan verilere göre geçtiğimiz sene 121 kadın evli veya birlikte olduğu erkek tarafından öldürülürken, 2019 senesinin başından beri 137

kadın erkek şiddeti sonucu öldü. Ancak Türkiye’de hükümetin bizim rakamlarımızdan düşük kadın cinayeti verileri açıklaması gibi Fransa’da da hükümet raporu bu sayının 117 olduğunu söyledi.

Uluslararası Kadına Yönelik Şiddet Önleme Günü nedeniyle 10 binden fazla kişi Roma’da yürüdü. Resmi rakamlara göre 2018 yılında 142 kadın, 2017 yılında 123 kadın öldürüldü. Bu sayının 119’u evli olduğu erkek, erkek arkadaşı veya eskiden birlikte/evli olduğu erkek tarafından öldürüldü.

Şili’de sanatçı Daniela Carrasco katıldığı bir eylemde polis tarafından gözaltına alındı ve cinsel şiddete uğradıktan sonra bedeni demire asılı halde bulundu.

Avustralya Futbol Federasyonu ile Avustralya Profesyonel Futbolcular Sendikası arasında ülkenin milli takımında oynayan kadın ve erkek futbolcuların artık aynı maaşları alması konusunda bir anlaşma imzalandı. Anlaşma ayrıca oyuncuların eşit maaş almaları, reklam gelirlerinin iki takıma da eşit dağılımı, seyahatlerde kadınların da erkekler gibi ‘Business Class’da yolculuk edebilmelerini de içeriyor.”

NADİRA’NIN ŞÜPHELİ ÖLÜMÜ

Raporun devamında kadın cinayetleri davaları hakkında bilgi verilirken “AKP’li Milletvekili Şirin Ünal’ın evinde şüpheli bir şekilde ölü bulunan Nadira’nın ölümü hala aydınlatılmadı. Son olarak araştırmalara göre Nadira’nın elindeki swap izinde, atış bulgularına rastlanmadığı belirtildi” ifadeleri kullanıldı.

Şule Çet cinayeti davasında karar

Ankara’da bir plazanın 20. katından itilerek katledilen Şule Çet’in ölümlüyle ilgili davanın Ankara 31. Ağır Ceza Mahkemesi’nde 4 Aralık’ta görülen 6. duruşmasında karar açıklandı.

Şule Çet’in cinsel saldırıya uğradıktan sonra, plazanın 20. katından itildiği yönündeki bilirkişi raporuna rağmen, Aksu ve Akand bu duruşmada da suçsuz oldukları iddialarını sürdürdü.

Çağatay Aksu’nun avukatı Levent Erkmen ile Berk Akand’ın avukatları Paşa Büyükkaya ve İskender Balkış, müvekkillerinin suçsuz olduğunu iddia ederek kamuoyu basıncının davaya etki ettiğini öne sürdü.

Savunmaların ardından mahkeme heyeti kararını açıkladı. Heyet oy çokluğu ile, Çağatay Aksu’nun cinayet, kişiyi hürriyetinden yoksun kılma ve nitelikli cinsel saldırıdan cezalandırılmasına, Akand’a da aynı suçlara yarımından ceza verilmesine karar verdi. Mahkeme heyeti Çağatay Aksu’ya “iyi hal indirimi” uygulayarak müebbet ve 12 yıl 6 ay hapis cezası, Berk Akand’a ise 18 yıl 9 ay hapis cezası verilmesine hükmetti.

Mamak’ta emekçi kadınlar buluştu

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları 1 Aralık’ta Ankara Mamak’ta bir buluşma gerçekleştirdi. Kadın sorununa dair yapılan belgesel gösteriminin ardından söyleşi düzenlendi. Söyleşide kadın sorununun tarihsel gelişiminden söz edilirken, kapitalist sistemin emekçi kadınları çok yönlü bir kuşatma altına aldığı vurgulandı. Sistem bütün emekçileri kölece yaşama koşullarına maruz bırakırken, emekçi kadınlar üzerinde uygulanan kirli politikaların, kadının hayatını daha fazla zorlaştırdığına değinildi.

Kadın cinayetlerinin, tacizin, tecavüzün, işçi kadınlar üzerindeki sömürünün her gün biraz daha arttığından, bununla beraber yargının yaptırım olamaması bir yana, bu gibi uygulamaları adeta teşvik edici davranmasından söz edilirken, emekçi kadınların bütün bu sömürü koşullarına karşı birlik olması ve mücadele etmesi gerektiği belirtildi.

Burjuva demokrasinin iğreti seçme-seçilme hakkı

Ç. İnci

Türkiye’de 1934’te, “Kadınlara Milletvekili Seçme ve Seçilme Hakkı” verilmesine istinaden her yıl 5 Aralık günü, “Kadın Hakları Günü” olarak kutlanıyor. Seçme ve seçilme hakkının gerisindeki mücadeleler yok sayılarak, burjuva cumhuriyetinin kadınlara bu hakkı “bahşetme” lütfunda bulunduğu özellikle işleniyor. Türkiye’nin kadınlara seçme ve seçilme hakkını dünyada ilk tanıyan ülkeler arasında olduğu iddia edilerek, burjuva demokrasisine güzellmeler yapılıyor.

Türk burjuvazisi cumhuriyetin kuruluşundan itibaren batı emperyalizmine eklenmek için olsa da, burjuva demokrasinin belli başlı temel gereklerini yerine getirmek adına kimi adımlar atmıştır. Kadınların seçme ve seçilme hakkının geç de olsa kabul edilmesi kuşkusuz ileriye yönelik bir gelişmedir. Ancak unutulmalıdır ki dünyadaki mücadelelerin bir yansıması ve parçası olarak, kadınların oy hakkı mücadelesi Osmanlı zamanından cumhuriyetin kuruluşuna taşınmış bir mücadeledir.

DÜNYADA KADINLARIN OY HAKKI MÜCADELESİ

1800’lerin sonundan itibaren kadınlara oy hakkı talebi öne çıkmaya başlamış, 1900’lerin başında özellikle İngiltere’de ve ABD’de gelişen burjuva ve küçük-burjuva kadın hareketleri bu konuda ciddi mücadeleler vermişlerdir. Ancak bu hareketler sınıfsal konumları gereği mücadeleyi burjuva toplumunda biçimsel hak eşitliği sınırlarında ele almışlardır. Örneğin İngiltere’de oy hakkı mücadelesi veren Süfrajeter ilerici burjuva kadın hareketinin önemli bir deneyimidir. Orta ve üst sınıftan gelen kadınların öncülüğünde gelişen Süfrajeter hareketinin geniş yankı uyandırması ve kitleselleşmesinde işçi kadınların önemli katkıları olduğunu da vurgulamak gerekir.

Kadınlara oy hakkı talebi uluslararası sosyalist işçi hareketinin de önemli gündemlerinden biridir. 1907’de 1. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansında diğer sosyal taleplerle birlikte kadınlar için genel ve sınırsız oy hakkının talep edilmesi kararlaştırılmıştır. Bu talep Uluslararası İşçi Kongresi’nde de karar altına alınmıştır. Devamında da işçi hareketinin taleplerinden biri olarak bu mücadeleler verilmiştir. 1. Emperyalist

Paylaşım Savaşı’nın başlaması burjuva kadın hareketinin gündemini değiştirse de savaşın sonunda, 1917’de Ekim Devrimi’yle birlikte kadın hak ve özgürlükler mücadelesi açısından da önemli bir eşik atlanmıştır. Sovyetler Birliği’nde sosyalist devrimle kadınlar daha pek çok kazanımla birlikte seçme ve seçilme hakkını da elde etmişlerdir. Ve bu kazanımların dünya genelinde önemli yankıları olmuştur.

OSMANLI’DAN CUMHURİYETE KADIN HAKLARI

Dünya genelinde gelişen işçi hareketinin yanı sıra kadın hareketinin etkileri Osmanlı topraklarına da yansımıştır. İşçi hareketiyle birlikte kadın hareketinin kendini ifade etmesi, özellikle 1908’de, 2. Meşrutiyet döneminin görece özgürlük ortamında belirgin hale gelmiştir. Kadınlar çeşitli dergiler çıkartmaya başlamış, derneklerde örgütlenmişlerdir. Çoğu eğitim, yardımlaşma gibi farklı amaçlarla kurulan dernekler olsa da Osmanlı Müdafaa-i Hukuk-i Nisvan Cemiyeti ve onun yayın organı *Kadınlar Dünyası* kadın hakları ve eşitliği konusunda öne çıkan örneklerdendir. Buna rağmen bu dergi de kadınların siyasi eşitlik talebini ancak 1921’de daha net gündeme getirebilmiştir. Özetle seçme ve seçilme hakkı kadınların cumhuriyet kurulduğunda istedikleri temel haklardan biriydi.

Cumhuriyetin ilanı ile birlikte kadın eşitliğini savunan kadınlar, kurucusu Nezihe Muhiddin olan Kadınlar Halk Fırkası’nda örgütlendiler. Ancak burjuva cumhuriyeti bu partinin kurulmasına “kadınların hayır işleriyle uğraşmalarının daha iyi olacağı”ni söyleyerek izin vermemiştir. Nezihe Muhiddin bunun

üzerine Türk Kadınlar Birliği’ni kurmuş, kadınların siyasi haklarının tanınması mücadelesini sürdürmüştür. 1925’te Şeyh Said İsyanı bahane edilerek çıkarılan Tahrir-i Sükûn Yasası ile tüm dernekler kapatılmış, kadın örgütlenmeleri de bundan nasibini almıştır.

Nezihe Muhiddin, 1926’da Cumhuriyet Halk Fırkası’na aday olmak için başvuruda bulunarak mücadelesini sürdürse de bu talebi kabul edilmez. 1927’de Halide Edip ile birlikte yeniden dener ve yine bu talebi reddedilir.

Kadınlar ancak 1930 yılında belediye seçimlerinde seçme ve seçilme hakkına, 1933 yılında muhtar ve heyetlerine ve 1934 tarihinde de milletvekili seçme ve seçilme hakkına sahip olabilmıştır. Kadınların ilk kez oy kullandığı ve aday olabildiği seçimler 1935’te yapılmıştır. Görüldüğü gibi burjuva cumhuriyet kadınlara hak bahşetmemiş, kadınlar haklarını istemekte ısrar etmiştir.

BURJUVAZİYE KARŞI MÜCADELENİN KAZANIMLARI

Burjuva demokrasilerinin, kadın hak ve özgürlüklerine biçimsel önem verdiği ortadadır. Kadınlar “demokrasinin beşiği” sayılan İngiltere’de 1928, ABD’de 1920 yılında oy hakkını elde ederken, bu hakkın gelişmiş burjuva demokrasiyle tanınan İsviçre’de 1972 yılında elde edilmiş olması burjuva demokrasinin sınırlarını göstermektedir. Oysa daha 1917 yılında Ekim Devrimi’yle kadınlar seçme-seçilme başta olmak üzere pek çok hakkı elde etmişlerdir.

Tarihsel örneklerden görülmektedir ki kadın hak ve özgürlükleri alanındaki her kazanım burjuvaziye karşı verilen

mücadelelerle elde edilebilmiştir. Ve çoğu hak her an geri alınmak üzere kayıtlara geçmektedir. Oy hakkı gibi kalıcı bir kazanım bile burjuva demokrasinin sınırlarında erimektedir. Örneğin Türkiye 1934 yılında kadınlara seçme hakkı vermekle ve 5 Aralık’ı “Kadın Hakları Günü” olarak kutlamakla övünse de gelinen yerde, Kürt illerinde olduğu gibi, yerlerine kayyım atanarak seçilmiş kadınlar tutuklanmakta, milyonlarca kadının ve erkeğin seçme hakkı çöpe atılmaktadır. Şu an hapishanelerde pek çok seçilmiş milletvekili, belediye başkanı olan Kürt siyasetçi kadın var. Ve AKP Türkiye’sinde bu kanıksanmış hale gelmektedir. Gelinen yerde Erdoğan iktidarına ters düşen her seçilmişin kolayca yerinden edilebileceği herkesin malumudur. Burjuvazinin ise, kasaları dolduğu oranda demokrasi adına ne varsa yerlerde sürünmesine bir itirazı yoktur.

Özellikle içinden geçilmekte olan ekonomik kriz sürecini kalıcı OHAL koşullarında, baskı ve zorbalıkla yönetebilen Türkiye’de seçimler anlamını yitirmiş, demokrasi görüntüsünün son örneği haline gelmiştir. Bu koşullara ek olarak gericiğin dozunun arttığı, kadınların yaşam haklarının tehdit altında olduğu bir dönemde, kadına seçme ve seçilme hakkının verilmesiyle övünmek çivisi çıkmış bu bozuk düzende bir mizansenin parçası olmak demektir.

Son olarak vurgulamak gerekir ki burjuva cumhuriyeti kurulduğundan beri seçilme oranlarına bakıldığında bile var olan eşitsizlik kendini göstermektedir. Türkiye’de kadınların seçme ve seçilme hakkını kazandığı 1934 yılından bu yana yapılan genel seçimlerde kadın-erkek milletvekili dağılımını inceleyen Kadın Adayları Destekleme Derneği (KA.DER), Meclis’e giren kadın milletvekili oranının ortalama %5,25 olduğunu açıklamaktadır. KA.DER’in incelemesi, Türkiye’nin 20 şehrinin ise cumhuriyet tarihi boyunca bir tane bile kadın milletvekili çıkarmadığını ortaya koymaktadır. Kuşkusuz bu eşitsizlik oranları sadece Türkiye için değil, diğer kapitalist ülkeler için de böyledir.

Özetle burjuva demokrasisinde hak ve özgürlüklerin hakikatinden ve kalıcılığından bahsetmek mümkün değildir.

Komşu Kızı Adalet

O gün mahallede büyük bir heyecan vardı. Üç gün önce aldıkları bir haberin heyecanıydı bu. Salça Fazıl'ın karısı Sakız Emine'nin yaydığı haberden ötürü böyle büyük bir heyecan sarmıştı mahalleyi. Sakız Emine, mahallenin dedikoducu kadınlarının başında geliyordu. Ağzına birisini almayagörsün. Kim onun ağzına düşmüşse mahallede, hatta civar mahallelerde duymayan kalmazdı. Yani anlayacağınız o kişiyi herkesin ağzına sakız ederdi. Kocasını ise tam onun ayarında biriydi. Her olayda Fazıl vardı, her konuşmada Fazıl'ın bir fikri olurdu. Her şeye dâhil olmayı severdi. İşte böyle bir ikilinin bilmeyeceği şey olur muydu? Bu heyecanlı haberi başka kim yapabiliirdi? Verdikleri haberse şuydu: Mahalleye yeni birileri taşınıyordu. Ne vardı ki büyük heyecanın asıl sebebi bu değildi. Asıl sebep, taşınacak olan komşuların kızları Adalet'ti! Bu Adalet öyle güzel bir kızdı ki namı tüm cihanda yayılıyordu. Öyle güzel, öyle alımlı bir kız ki bu Adalet, erkek olan ne canlı varsa onu gördükten sonra hafızasını yitirirdi. Yalnızca güzel mi? Bir sesi var, duymalara değer. O sesi duyduktan sonra başka bir ses duyup da ahengi bozmamak için kulağını kesip atarsın. Bir gülüşü var, karşısında duran insan yağ olup damlar. Cenneti verseler elinin tersiyle itersin. İşte böyle bir şey Adalet. Heyecanın büyüklüğü de buradan geliyordu. Daha önce hiç görmedikleri bu dillere destan güzellik, mahallelerine geliyordu.

Mahalleli, yeni komşularının geleceği evin önüne toplanmıştı. Yeni komşuların gelmesine henüz iki saat vardı ama hepsi yerini almıştı. Herkes yakında olmak istiyordu. Yakında olsun ki Adalet'i daha net görsün. Gelenler, elleri boş gelmemişti. Kimi çay yapıp gelmiş, kimi kurabiye, börek pişirmiş, kimi çekirdeğini alıp gelmişti. Erkeklerin hepsi, bekarı, evlisi, genci, yaşlısı filinta gibi olmuştu. Bütün bu hazırlığın sebebi Adalet'ti.

Saat yaklaştıkça heyecan daha da artıyordu. Herkes beş dakikada bir saate bakıyordu. Baktıkça da küfrediyordu.

- Daha beş dakika geçmiş. Halbuki yarım saat geçmiş gibiydi. Kör olasıca meret durdu mu ne!

Sakız Emine de duruma sitem etti.

- Ayol saat kaç oldu. Geleceklerse gelinler artık. Ağaç olduk burada.

- Böyle birileri yoktu da sen ilgi toplama

Mahalleli ikiye bölünmüştü. Allahsız Cahit'in anlattığı Adalet'i dinleyenler ve sevenler ile Salça Fazıl'ın anlattığı Adalet'i dinleyenler ve sevenler olarak ikiye ayrılmışlardı. Bu durum Cahit ile Fazıl'ın da hoşuna gidiyordu. Koftiden bir iki atışma yapıyorlardı ama içten içe birbirlerinin alanına müdahale etmiyorlardı. İşlerine geliyordu bu durum çünkü.

mak için yalan mı uydurdun? Yapmadığın şey değildir senin.

Cevap veren Dedektif Semiha'ydı. Sakız Emine'nin mahalledeki tek rakibi. Birbirlerini sevmezlerdi. Devamlı didişme ve çekişme halindeydiler. Semiha, Emine'ye göre daha iyi dedikodu topluyordu. Bu yüzden dedektif lakabını almıştı. Aslında o, böylesine büyük bir haberi Emine'ye kaptırdığı için hırçındı. Semiha'nın, Allahsız Cahit dedikleri bir de kocası vardı. Numaracının önde gideni. Tam Salça Fazıl'ının karşılığı gibiydi. Hatta daha fazlası. Yapmadığı numara yoktu. Dünya üzerinde bir üçkağıt türediye, menşei Allahsız Cahit'tir.

Onlar çekişirken, köşeden bir kamyon evin bulunduğu sokağa döndü. Mahalleli yerlerinden kıpırdadı. Daha büyük bir heyecan sarmıştı içlerini. Bekledikleri an işte gelmişti, tam karşılarında duruyordu. Hepsi birden kamyonun kapısına bakıyordu. Önce, gülümseyerek, orta yaşlı, bakımlı bir kadın indi. Ardından kocası olduğu anlaşılan, yine orta yaşlı, şık giyimli bir adam indi. Herhalde şimdi Adalet incek dedikleri anda adam kapıyı şak diye kapattı. Oraya toplananlar önce birbirlerine baktılar, ardından üzerlerine ölü toprağı atılmış gibi hareketsiz kaldılar bir süre. Nihayet sessizliği Salça Fazıl boz-

du da mahalleli kendine geldi.

- Aman efendim aman, mahallemize hoş geldiniz. Delikanlılar, haydi yardım edelim.

Şaşkınlıkla karışık içten bir hoş geldindi bu. Herkes eline ne geçtiyse aldı, apartmana götürdü. Kısa sürede taşıma işi bitmişti. Herkesin aklı Adalet'teydi. Ancak kimse kadınla adama Adalet'i sormaya cesaret edemedi. İnsanlar yeni gelmişler, pat diye Adalet sorulur muydu? Hem sadece bu da değildi. Soramalarının sebebi kadınla adamın bir şey diyeceğinden değil, Adalet diye bir kızın olmadığını, tamamen uydurma bir anlatı olduğunu öğrenmeye cesaret edememeleriydi.

Komşuların gelmelerinin üzerinden iki hafta geçmişti. Ancak ortada Adalet yoktu. Meraklı bekleyiş iyice artmış, artık başka bir boyuta evrilmişti. Adalet'i görme merakı, giderek Adalet'in varlığını sorgulamaya dönmüştü. Acaba Adalet diye bir kız var mıydı, yok muydu? İlk bir hafta için erkekler içinde adeta bir yarış vardı. Mahallede iş yapan neredeyse yoktu. Süslenip püslenip Adalet'in evine gidiyorlar, orada bekliyorlardı. Bir yerden gelir de görürüz, diye düşünüyorlardı. Hadi diyelim eve girdi çıktı görmedik, hiç olmadı perdeyi bir aralasa da hayat

saklı o gözlerini görsek, diye hepsinin içlerinden geçiyordu. O da olmamıştı. Bir yerlerde bir şeylerin kaçtığını düşünmüşlerdi ve ikinci hafta aralarında örgütlenip nöbet listesi yapmışlardı. Sekizer saatten üç grup Adalet'in evinin önünde bekleyecek ve gören olursa diğerlerine haber verecekti. Hoş, bu da bir işe yaramamıştı.

Erkeklerin bu denli Adalet'in peşinden koştuğunu gören kadınlar, için için bozuluyorlardı ancak onların da merakı ağır basıyor ve sessiz kalmalarını sağlıyordu. Erkekler nöbet tutadursun, kadınlar ikram yapıp Adalet'in evine gidiyorlardı. Yalnız ikramla kalsa iyi, ikram tabağının altına para koyanlar mı ararsınız, küçük altın iliştiyenler mi ararsınız, hepsi vardı. Tek gayeleri, oraya kadar gidip Adalet'i bir görmektir. Şimdilik içeriye girmiyorlardı. Ama en azından kapıda konuşurken arkadan geçse ya! Bir gölgesini görselerdi bari! Yoktu, o da olmamıştı. Cesaret edip Adalet'i soranlar oluyordu. Sorulan soruya anne ve babasının verdiği cevap hep aynı oluyordu. O kendisini göstermeyi sevmezmiş, göz önüne çıkmaya utanırmış. Bu sözlerden en azından Adalet'in var olduğunu öğrenip rahatlıyorlardı.

Uzunca bir süre geçmişti. Adalet ortalarda yoktu. Bir ümitlenip, bir hayal ki-

**Açlık sınırı 2.102,83 TL,
yoksulluk sınırı 6.849,62 TL...**

**İnsanca yaşamaya yeten,
vergiden muaf bir ücret için
mücadeleye!**